

הַמַּכְתָּה

לחיות באור הפרשה

עם תורה דעתיקה
סתימאה דעתיקה
לאתגליא לעתיקה לבא

י"ז בעז"ה ע"י "מכון אור האורות"
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

האורה

B48148@gmail.com

ל'לקוטי-מוהר"ן' על התורה ומועדיה

עם 'לקוטי-תפלות' על הפרשה

- לעשות מהתורה: 'תפלות' - ולהעלות שעשועים פאלו להשם-יתברך שלא עלו לפניו מימות עולם -

גליון 116

פרשת בהעלותך תשב"א

פרשת בהעלותך

– "בהעלתך את הנרות –
אל מול פני המנורה – יאירו שבעת הנרות"
 (במדבר ח, ב)
 "בהעלתך – צריך להדליק עד שתהא שלהבת 'עולה' מאליה"
 (רש"י: שבת כא. ספרא אמור יג, ז)
– ענין קדשת שבעת הנרות –
 "מנרתא דא רישא, ושבעה נרותיה עליה, אינון תרין אודנין,
 ותרין עינין, ותרין נוקבי חוטמא, ופומא" (תקוני-זהר יג):

א. ח"א נא, א-ב-ג-ד-ה-בסוף – יש שכלי
 שפא לאדם בלא שום 'הקדמה', אלא על-ידי
 'שפע אלקי', ומכנה בשם 'קדם' בשם 'פנים', שאין
 צריך להשתמש בשום 'הקדמה', ועל-ידי זאת
 ה'מהירות' – 'שלהבת הלב עולה תמיד מאליה'
 (על-פי ספרא ויקרא יג, ז; ורש"י במדבר ח, ב).

ואי אפשר לבוא לזה – אלא שיקדש את פיו
 וחסמו ועיניו ואזניו – והן הן מאירין לו 'שפע
 אלקי' הנ"ל. הינו: [א] שישמר את-עצמו
 מלהוציא 'שקר' מפיו. [ב] ויהיה לו 'יראת'
 שמים' שהוא בחינת 'הטם', בבחינת (שעיה יא, ג):
 'והריחו ביראת ה'". [ג] ויהיה לו 'אמונת-הכמים'

התלוי ב'אדניו', בבחינת (משלי כב, יז): "שמע דברי
 חכמים". [ד] ויעצים עיניו מראות ברע (על-פי
 ישעיה לג, טו).

כי הן הן המעוררין את 'שפע אלקי' הנ"ל לבוא – כי
 ה'פה' וה'חטם' וה'עינים' וה'אזנים' – תלויים
 ב'מח', והן מעוררין את ה'מח' שיהיה בבחינת
 'קדם' בבחינת 'פנים'.

והן הן 'שבעת הנרות' (במדבר ח, ב) – כי 'פה,
 ותרין נקבא, חטמא, ותרין עינין, ותרין אדנין'
 (תקוני-זהר יג): – הם בחינת 'שבעת הנרות' שעל-
 ידם האדם משיג "פני המנורה" (במדבר שם),
 ו"מנרתא דא רישא" (תקוני-זהר שם), הינו המח.
 ו"פני המנורה", הינו 'שפע אלקי' הנ"ל.

ו'שפע אלקי' הזאת – הוא בחינת 'ספה', 'רוח'
 הקדש' וכו' – והוא בחינת 'מקיפין', שה'שכל' הזה
 הוא גדול עד למאד, עד שאין המח יכול לסבלו ואין
 נכנס במח, אלא הוא מקיף את הראש וכו'. ועל-ידי
 שמקדשין "שבעת הנרות", זוכין להכניס
 ה'מקיפין' לפנים.

וזה בחינת 'קדושין' בחינת 'חפה' 'מקיפין'. וזה
 בחינת 'שבעת ימי המשתה' שאחר ה'חפה' – הינו

בחינת "שבעת הנרות" הנ"ל - שעל-ידם יפגס ה'מקיף' לפגים.

וזו בחינת 'שבעת ימי אבלות' רחמנא-לצלן - שמתאבלין עליו על שנסתלק נשמתו, כדי שיעלה נשמתו לאור-הפנים הנ"ל, על-ידי 'שבעה ימים' אלו. [תפלה א]

- בהעלתך את הנרת -
אל מול פני המנורה - יאירו שבעת הנרות
 וזה מעשה המנרה, מקשה זהב,
עד ירכה עד פרוחה מקשה הוא (במדבר ח, ב"ד)
 "ובמנרתא טבתא, דנהרא על רישין" (זמירות ליל-שבת)
 "יש צדיקים הרבה - אבל יש בחינות נקודות-האמת בין הצדיקים, שפשוטים להתקרב אליו, שבוה תלוי וכו'" (לקוטי מוהר"ן ח"א ס"ד)

ב. ספר-המדות, פנוד ח"ב ב - כל הכבוד של כל המלכויות, נכללים בארבע מלכויות.
 ועל-ידי "מעשה מנורה" (שמות כה, לא"מ; לז, יזכ"ד; במדבר ח, א"ד), וקדושה-החדש, וקטרת, ושמירה מן מאכלים-טמאים - כל הארבע-מלכויות מחזירים את הכבוד שבתוכם להשם-יתברך.

ג. לקוטי-הלכות, ברנת-השחר ה, מד (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רטו, כ"ד מיני פדיונות; וע"פ ח"ב ד, זאת הערבים צויתי לכללך) - **"בהעלתך את הנרת, אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות"** (במדבר ח, ב).
"בהעלותך את הנרות" - כשתרצה להדליק ולהעלות הנרות הקדושות, בחינת נפשות ישראל, שיבערו להשם-יתברך, ונרם יהיה הולך ומאיר בכל מיני השך.

"אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות", פני המנורה - זה בחינת ה'צדיק' שהוא בחינת 'משה', שכל המנורה הטהורה שהם בכל נשמות ישראל מאירים ממנו, כי הוא שרש כלם (לקוטי-מוהר"ן ח"א לז, ב), ועל-כך נקרא **"פני המנורה"** - פי 'פנים' לשון רצון.

שיכוננו תמיד: להעלות ולקשר את "שבעת הנרות", שהם בכל הנשמות הכלולים בשבעה פתות, וכל נשמה ונשמה כלולה משבע מדות - שיעלה ויקשר כלם **"אל מול פני המנורה"** - שהוא ה'צדיק' בחינת 'משה', שמכניס תקוף הרצון

דקדשה בלב כל אחד, לבל יניח את הרצון הטוב לעולם.

ועל-ידי-זה יעלו וידליקו ויאירו, ושום חשך לא יוכל להחשיך להם, כי נרם לא תכבה, כי מקשרים בה'צדיק' בחינת 'משה', שהוא בחינת 'משיח' שנאמר עליו (ברכת הפטרה): **"כי בשם קדשך נשבעת לו שלא תכבה נרו לעולם ועד"**.

ד. לקוטי-הלכות, בציעת-הפת ה, כה - "בהעלתך את הנרת, אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות" (במדבר ח, ב). הינו: שהזהיר אהרן הכהן - "שעוסק לקרב ישראל להשם-יתברך" (אבות פ"א מ"ב), על-ידי שממשיך עליהם הארת הצדיק האמת.

"בהעלתך את הנרת" - כשתרצה להעלות ולהאיר את "שבעת הנרות", שהם בחינת 'כלל נשמות ישראל' - **"אל מול פני המנורה"** - שהוא בחינת ה'צדיק-האמת, בחינת 'משה', שהוא בחינת **"פני המנורה"**, פני התורה, פי הוא כלול מפל השבעים-פנים לתורה, ועל-כך הוא יכול להאיר כל שרשי נשמות ישראל.

ועל-כך הזהירו: **"אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות"** - שכל הכתות שבישראל שכלולים בשבע פתות - כלם **"יאירו אל מול פני המנורה"** - שכלם יכוננו דעתם אל הארת הצדיק-האמת שמשם מאיר נשמותיהם.

ה. לקוטי-הלכות, סימני-בהמה-וחיה-טהורה ז, ל (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א יז, ויהי הם מריקים שקיהם) - **"בהעלתך את הנרות, אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות. וזה מעשה המנרה מקשה זהב, עד ירכה עד פרוחה מקשה היא"** (במדבר ח, ב"ד).

"אור המנורה" - זה בחינת 'אור הצדיק-האמת', שהוא עקר אור המאיר בכל העולמות, מפל שכן בעולם-הזה, וכל האורות שבעולם כלם נמשכין ממנו.

"פני המנורה" - זה בחינת ה'צדיק-האמת' הרב-האמת שבדור.

"שבעת הנרות" - הם שאר הצדיקים-אמתיים הנמשכים ממנו בענפים מאילן, שהם בחינת

תלמידיו, כמובא בזהר הקדוש (פנחס רנו.) לענין רבי שמעון בר יוחאי והחבריא.

וזה לשון הזהר שם: "אתו אבהו, ורעיא מהימנא, ואהרן ודוד ושלמה, וברכו ליה, ואמרו ליה: אנת בוצינא קדישא, וחבריא דילך דאינון שית, לקבל אינון זי. ואנת בוצינא קדישא נר מערבי באמצע, דכל שית גרות נהרין מנה. בכל חד אתמר ביה, (משלי כ טז): 'נר ה' נשמת אדם'. ורעיא מהימנא נהיר בה, ואנת בחבריא דילך, וכלא חד, בלא פרוזא כלל. ומתמן ואילך מתפשטין ענפין לכל מארי חכמתא".

וזהו הפתוב: **"אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות"** - שבכל **"שבעת הנרות"**, שהם בחינת **'כלליות כל הצדיקים שבדור'** - כלם יהיה השתדלותם להאיר: **"אל מול פני המנורה"** - להמשיך **'אור הצדיקהאמת'** בעולם, שהוא היחיד בדורו, שהוא בחינת **"נקדת האמת שבין הצדיקים"** (לקוטי מוהר"ן ח"א סו. ד) - שהעקר להמשיך אורו בעולם, שעל ידי זה יתתקן הכל.

פי יש במה צדיקים אמתיים, וכלם אמת. אבל **"יש צדיק שהוא בחינת נקדת האמת שבין הצדיקים"** (שם), שהוא עקר **'עצם האמת'** בחינת **'אבן טוב'**, שהוא עקר האור המאיר האמת בכל העולמות, וכל מי שצריך לקבל אמת צריך לקבל ממנו.

פי שאר כל הצדיקים מכל שבין שאר הפשרים והעולם, כלם הם בחינת **'חלונות'** אצלו וכו' (על פי לקוטי מוהר"ן ח"א ט; קיב). פי **'הצדיק'** בחינת **'נקדת האמת'** הנ"ל, הוא ממשיך אמת בזה בעולם, שהוא בחינת שרש תכלית האמת, שעל ידי זה עקר בטול השקר בשרשו.

ועל פן מזהיר הפתוב: שבכל **"שבעת הנרות יאירו אל מול פני המנורה"** - שבכל השתדלותם של כל הצדיקים והפשרים הכלולים ב'שבעת הנרות', שהם בחינת **'שבעת ימי הבנין'** וכו' - כלם יהיו עבודתם: **"להאיר אל מול פני המנורה"** - להמשיך אור פני המנורה בעולם, שהוא בחינת **'אור הצדיק'**, שהוא נקדת **'עצם האמת'**, שעל ידו עקר בטול השקר לגמרי עד קצה אחרון.

וזהו: **"וזה מעשה המנורה מקשה זהב, עד ירכה עד פרושה מקשה היא"**. ופרש רש"י: **"שלא תעשנה איברים איברים על ידי חבור, פי אם עשת של כפר זהב היתה"** וכו'.

הינו: פי **'המנורה'** היתה בתכלית האחדות מחתיכה אחת - פי **"אמת הוא אחד"** (לקוטי מוהר"ן ח"א נא; סו. ד; רנא). ואף על פי שיוצאין ממנה **"כפתורים ופרחים וגביעים משקדים הרבה וירך ופרחים וקנים"** - אף על פי כן הכל נמשך מעשת זהב אחד.

פי עקר האמת, הוא אחד בתכלית האחדות. ואף על פי שמהאמת נמשכין התורה והמצוות וכל העולמות שיש בהם גונון ושנויים לאין מספר, אף על פי כן בשרש הכל בלא אחד, בחינת: **"עד ירכה עד פרושה מקשה היא"** - שהכל מעשת אחד - פי בלא אחד, שזה עקר האמת שהוא אחד.

ו. אוצר נחמני מז - פעם אחת התועדו בחדרו של רבנו ז"ל, מגדולי תלמידיו, והיו 'שבעה' במספר, ואלו הם: א) רבי שמעון ז"ל תלמידו הראשון. ב) הרב דברסלב רבי אהרן ז"ל. ג) הרב המקובל רבי יודל מדאשיב ז"ל. ד) הצדיק רבי שמואל אייזיק מדאשיב ז"ל. ה) תלמידו המבוק מוהרנ"ת ז"ל. ו) הרב רבי נפתלי מנעמרוב ז"ל. ז) והשביעי במדמה היה הרב רבי יצחק ז"ל חתן הרב הצדיק רבי יקותיאל המגיד מטיר האוויצע ז"ל, או הרב רבי ישעיה שלום ז"ל ממעדוועדיבקע בנו של רבי יודל ז"ל הנ"ל.

ורבנו ז"ל בהיותו נח על יצועו, נכנס אתם בשיחה עמוקה ונפלאה מאד, עד אשר קצרה בינתם מלהשיג עמק דבריו הקדושים, ורבנו ז"ל הרגיש זאת ברוח קדשו, וענה ואמר להם: **"איר זענט דאך 'זיבן' - זייט מקיים (במדבר ח, ב): 'אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות' - וועט איר בעסער פארשטיין!"** [הרי אתם 'שבעה' - תקימו: "אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות" - אז תבינו יותר טוב!] - ורבנו ז"ל המשיך בדבריו. (מובן על פי לקוטי הלכות הנ"ל).

ז. טובות זכרונות ה - מוהרנ"ת ז"ל נתקרב ובה לרבנו ז"ל, בפרשת נצבים, סוף אלול שנת תקס"ב. וזה שבת קדש קדם ראש השנה היה, ששמע מוהרנ"ת ה'זמירות' ואשת חיל, פעם ראשונה מאדמו"ר ז"ל, שנתפעל מזה עד למדי על כל ימי חייו. פי נפל עליו על מוהרנ"ת אז בעת סעודת שבת קדש של הלילה, מורא ופחד גדול וכו'.

ה'טמאה' ל'טהרה', כי היא בעצמה נשתלשלה מ'טהרה', כמו שכתוב (יחזקאל לו, כה): "וטהרתם מכל טמאותיכם".

נמצא: שעקר 'אחיזת הטמאה', מבחינת ה'טהרה' שהוא בחינת ה'בחינה', וה'טהרה' הוא בחינת 'שמאל', בחינת 'לוי' (זהר קרח קעו:), בחינת "וטהרת את בני לוי" (במדבר ח, ו - לשון הפסוק: קח את הלויים וכו' וטהרת אתם), ו'לוי' הוא בחינת 'שמאל', פידוע.

ועל-כן עקר אחיזת ה'טמאה', הוא מבחינת 'שמאל', כי 'שמאל' הוא בחינת ה'טהרה', שמשם עקר אחיזת ה'טמאה' פנ"ל.

"והבדלת את הלויים מתוך בני ישראל, והיו לי הלויים" (במדבר ח, יד)

ט. חיי-מוהר"ן שיצה - וכן 'עקב' היה גם-כן עוסק בזה, לקרב בני הנעורים להשם-יתברך, וחבר כמה אלפים ספרים בענין האמונה הקדושה, גזמאות ספרים, והוא למד עם כל בניו דרכי האמונה הקדושה, כי היו בלם צדיקים.

אך אה-על-פיי-כן חקר בדעתו למי למסר כל חכמתו, עד שמסר כל חכמתו ללוי, ולכלם מסר ראשי-פרקים.

ועל-כן 'שבט לוי' היו דבוקים וחזקים בהאמונה הקדושה יותר מכלם, ועל-כן לא טעו בעגל, וגם לא היה עליהם שום עבודת מצרים, כי היו חזקים בהאמונה הקדושה יותר מכלם.

"אנחנו טמאים לנפש אדם, למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה' במעדו בתוך בני ישראל וגו'. איש איש כי יהיה טמא לנפש או בדרך רחקה וגו'. בחדש השני בארבעה-עשר יום בין הערבים יעשו אתו" (במדבר ט, ז-י"א)

- ענין 'פסח שני' -

לרוץ למחר ולתקן אפלו כש'היינו טמאים ונזופים ובדרך רחוקה - ושיש תקנה בכל פעם שהצדיק יודיע לו תקונו

י. ח"א מט, בסוף - 'שיש כגבור לרוץ ארח' (תהלים יט, ו) - כי צריך 'התגברות' כדי לרוץ 'ארח' הזה שהיו יכולים לילך בזמן הזה שהיו ישראל נזופים, ועכשו רצים במהירות גדול זה ה'דרך'.

ובפרט שב'ערב-שבת-קדש הזה עת הצהרים, נכנסו שניהם הרב נפתלי ז"ל ומוהר"ן ז"ל לרבנו ז"ל, ודבר עמהם הרבה, ואז אמר להם רבנו ז"ל בזה הלשון: "איך וועל איך פירן גאר שוין אויף א נייעם וועג!" (כבר אוליך אתכם בדרך חדשה - חיי-מוהר"ן רסד; שצב).

ואחר-כך בהזמירות של "אזמר בשבחיו" - היה רבנו ז"ל מתחיל כל חרוז, והמסובין של המקורבין היו גומרין החרוז. וכשהגיע רבנו ז"ל להחרוז של: "נזמין לה השתא בפתורא חדתא" - היה מושך החרוז של אלו התבות: "נזמין לה" וכו', כמה פעמים. ונזכר מוהר"ן ז"ל: שהיום אמר להם: "שייליכם בדרך חדש לגמרי!" - ונתלהבו המסבין.

ומוהר"ן ז"ל ורבי נפתלי ענו: "ובמנרתא טבתא" - בקול גדול - "דנהרא על רישין!" - כי זה שיד מה שאמר להם מקדם בניסת שבת-קדש. וכון מוהר"ן ז"ל: "במנרתא טבתא" - זה רבנו ז"ל, שיאיר להן מעתה 'בראשנו ובמוחינו'. (עירושם ובעוד מקומות המשך הספור הנפלא).

[אוצר-נחמני פא; טיח שרפי קדש ח"נ יט; החדש ח"נ תשפא - ספר רבי נפתלי: "שבשבת הראשונה שהיה אצל רבנו ז"ל ושמע ממנו את הנגון של "אזמר בשבחיו" - התלהב בדבקות נוראה כל-כך, עד שקשר את ראשו במטפחת, פי חשש שמרב ההתלהבות שיקדה בתוכו, יפגע מוחו חס-ושלום!]

"בשעת איך האב געהערט פרייטאג-צור-נאכט דעם ערשטן מאל פון רבי'ן זינגען דעם 'אזמר בשבחיו' - בין איך אריין אין א מורא'דיגע התלהבות, מיט אזא דביקות - אז איך האב געמוזט פארבינדן דעם קאפ מיט א 'פאטשיילע'. איך האב מורא געהאט, אז דער קאפ זאל מיר נישט פלאצן, פון דעם ברען מיטן פלאם וואס האט מיר אינגאנצן ארוימגענומען. איך בין ממש ארויס פון די כליים!" (כששמעתי פעם הראשונה מרבנו ז"ל שזמר "אזמר בשבחיו" - נכנסתי להתלהבות נורא ודבקות כזה, שהצרכתי לקשר ראשי במטפחת - ויראתי שראשי לא יפקע מהתבערה ונהתלהבות שסבבה אותי. יצאתי ממש מהכלים)].

"קח את הלויים מתוך בני ישראל וטהרת אתם" (במדבר ח, ו)

ח. ח"א נא - "עקר אחיזת הטמאה, מסטרא דשמאלא" (זהר בראשית מח, ועוד), כי ה'טהרה' מרמזת שיש 'טמאה', והוא סימן שישתלשל עד שיהיה 'טמאה'. ועל-כן אפשר לזכר ולהעלות

בחינת 'קרבנות' - כי בודאי יש לו תקנה גם-כן להתקרב להשם-יתברך.

ואז בודאי ימצא לו השם-יתברך תקון, ויודיע להצדיק כמו שהודיע למשה תקון הפסח-שני, שהוא פליאה נשגבה.

כי עקר זמן הפסח, הוא רק בשעת 'ציאת-מצרים', שאז דלג השם-יתברך על הקץ וגאלם. ואז עקר זמן הקרבת הפסח. ועל-שם-זה נקרא 'פסח', לשון 'פסיחה' ו'דלוג', שדלג על הקץ - כי האיר עליהם אז הארה נפלאה. אבל מי שהיה טמא ולא קרב הפסח במועדו, איך יזכה להקריב פסח עוד?!

אבל השם-יתברך ברחמיו גלה הסוד למשה, על-ידי 'שאלת הטמאים' דיקא, והודיע לו: "שהטמאים יקריבו 'פסח-שני' באיר בימי הספירה!"

ובזה הורה לנו דרך התשובה: "שאיך שום יאוש בעולם כלל!" - כי אף-על-פי שעבר זמן של עקר התקון, ואנחנו טמאים במעשינו - עדין יש תקנה אפלו שלא בזמנו - כי יש תקונים נפלאים ונעלמים מאד, שיכולים לתקן אותנו גם עתה ובכל יום ויום. ובלבד שלא ניאש עצמנו מצעקה ותפלה, לשאל בכל פעם: "למה נגרע להקריב את קרבן ה'!" - וכנ"ל.

יב. לקוטי-הלכות, גבית-חוב-מהיתומים ג.
 יח (על-פי לקוטי-מזרח"ן ח"ב יב, איה מקום כבודו) - וזה בחינת 'פסח-שני' - שמצוה זו לא נתנה על-ידי משה, עד ששאלו הטמאים (במדבר ט, ז): "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'" וכו'.

הינו: שבזה מרמזין: "שאיך שום יאוש בעולם!" - כי אפלו "מי שהוא טמא, או בדרך רחוקה" מאד מהשם-יתברך, ואינו יכול "להקריב את קרבן ה' במועדו" - שאינו זוכה לעבד עבודתו תמיד כסדר "במועדו ובזמנו" כראוי לאיש ישראל - אף-על-פי-כן אם אינו מיאש עצמו מחמת זה, והולך אל הצדיק-האמת, שהוא בחינת 'משה', לדרש את השם, ושואל ומבקש: "למה נגרע להקריב את קרבן ה'" וכו'.

כי אף-על-פי-שטמאתי את נפשי ונתרחקתי מהשם-יתברך, אף-על-פי-כן אני שואל עצה ותחבולה איך

אמר בפרוש ענין זה הנ"ל - לענין בני-אדם הזוכים לעשות 'תשובה' על העבר - שאף-על-פי שזוכים לתקן מה שעבר - אף-על-פי-כן עדין היכן הוא אותו הזמן שהיו 'רחוקים' מהשם-יתברך, שהיו יכולים לעבד השם-יתברך באותו הזמן?!

ובודאי צריכים לתקן זאת - דהינו: להשלים ולמלאת העבודה שהיו יכולים לעבד השם-יתברך, בכל אותו העת שהיו 'נזופים' מלפניו יתברך ו'רחוקים' ממנו.

על-כן אחר שזוכין להתעורר לתשובה, צריכין זריזות גדול בעבודתו יתברך, ולרוץ מאד מאד! - כדי שיזכה על-ידי זריזות עבודתו, לתקן ולהשלים גם חסרון העבודה של הימים שעברו - פי עכשו צריך לרוץ במהירות גדול, זה הדרך' שהיה יכול לילך בזמן שהיה 'רחוק' מהשם-יתברך.

ואמר לאנשיו בזה-הלשון: "איר דארפט זיך זיער יאנו, איר זאלט נאך קענען עפעס כאפן!" [אתם צריכים למחר מאד, שתוכלו עדין לחסוף משהו].

יא. לקוטי-הלכות, ברנת-הפרות ה, טז (על-פי לקוטי-מזרח"ן ח"א ג, 'קרא את יהושע'; וע"פ ח"ב פת, י"ש דברים אבודים) - אלו האנשים "שהיו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשות הפסח" (במדבר ט, ו), שבאו לשאל: "למה נגרע!" (שם) - תקנו בזה הרבה מאד, כי נתגלגל זכות על-ידם, שנתגלה על-ידי זה למשה 'דין פסח-שני', שהוא 'תקון גדול', בחינת 'המשכת דרך-התשובה'.

כי זה עקר 'שלמות התשובה' - שאפלו כשרואה האדם את-עצמו שהוא רחוק מאד מהשם-יתברך, ו'טמאתו עליו' ממעשיו הרעים - אף-על-פי-כן יחזק עצמו, ויבוא בקידה והכנעה לפני הצדיק האמת ולפני השם-יתברך, וישאל על נפשו כמו ששאלו אלו האנשים שהיו טמאים: "למה נגרע להקריב את קרבן ה'" וכו' (שם).

כמו-כן ישאל כל אחד על נפשו, אם יודע בעצמו טמאתו ממעשיו, שיבוא וישאל: "ואם נפשי מטמאה במעשי הרעים, אף-על-פי-כן למה אנרע להקריב קרבן ה' - דהינו להתקרב להשם-יתברך לעסק בתורה ולהתפלל" וכו'?! - שהוא

להתקרב להשם יתברך, כי בודאי יש עצה גם בשבילי איך להתקרב להשם יתברך, אהי-עלי-פי שהייתי טמא ובדרך רחוקה מהשם יתברך.

ואזי השם יתברך מלא רחמים עליו, וזוכה עלי-דייזה ליתכלית העליה, וזוכה עלי-דייזה להוסיף פרשה בתורה.

פי עלי-דיי שם בקשין ומחפשיין: "איה מקום כבודו" (קדשת פתג; זכר ותקוני-זכר) - שעלי-דייזה זוכין לבחינת 'א"ה' שהוא 'תכלית העליה' (לקוטי מוהר"ן ח"ב יב) - עלי-דייזה זוכין אחר-כך להמשיך משם 'הדושייתורה', שהוא בחינת 'קבלת התורה', שנמשך משם מבחינת 'א"ה'.

שזהו בחינת 'פרשת פסח-שני', שנתן דיקא עלי-דיי שאלת הטמאים: "למה נגרע"? - שהוא בחינת שאלה ובקשה: "איה, איפה מוצאין עצה להתקרב לכבודו יתברך שרחוק מאתנו מאד"? - שזהו בחינת: "איה מקום כבודו"? - שעלי-דייזה זוכין ליתכלית העליה, שמשם מקבלין התורה.

יג. שיח-שופי-קדש ח"ה קנב - ספר רבי ישראל ויינבערג ז"ל: שפעם כשבא לציון רבנו הקדוש, שמע את רבי נחמן מטולטשין ז"ל, שעומד וחוזר בין דברי תפלותיו ובקשותיו על התבות: "למה נגרע" - עם נגון הטעמים שעליה, בנעימה ובהתעוררות נפלאה, כמה וכמה פעמים ובהשתפכות-הנפש. והוא עלי-פי המבאר בספר לקוטי-הלכות, ענין צעקת "למה נגרע" [בפת-הפרות ה, טז; גבית-חוב-מיתומים ג, יח - המובאים לעיל].

"על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו" (במדבר ט, כ"ג)

יד. שיחות-הר"ן פה - בשרואה אדם 'נסיעה' לפניו, אין לו להתעקש למנע מזה לישב בביתו דוקא, כי בכל-מקום שנוסע לשם, מתקן שם איזה דבר, רק שיזהר להיות שמור מן העברה חסו-ושלום. אבל כשהוא רק שמור מן העברה חסו-ושלום - אזי כל אדם מתקן בכל מקום שהוא נוסע לשם, אפלו איש פשוט לגמרי. כי בכל מקום שבא לשם, עושה שם בודאי איזה דבר שבקדשה עלי-כל-פנים,

כי מתפלל שם, ואוכל שם ומברך על אכילתו לפניו ולאחריו, וכיוצא בזה.

כי בודאי איש ישראל אפלו הפחות-שבפחותים, עלי-כל-פנים הוא עושה כמה דברים שבקדשה בכל מקום אשר הוא שם. ועלי-כן בודאי האדם מברך מן השמים להיות שם באותו מקום דוקא, כדי שיתקן שם מה שהוא דיקא צריך לתקן שם.

על-כן הוא טובה לפניו מה שנודמן לו נסיעה לשם, כי אולי יהיה מברך לבוא לשם "בשלאאות של ברזל", וכמו שאמרו רז"ל על 'יעקב אבינו' (שבת פט:).

טו. לקוטי-הלכות, ערוני-תחומין ה, יח

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ה, 'תקעו אמונה') - צריכין להמשיך בכל-פעם מחדש - "רוחניות אלקות לתוך צמצומים" חדשים (שם אות ג) - מחמת שנתקלקלו צמצומים הראשונים עלי-דיי 'חטא אדם-הראשון' וכל הדורות.

ובשביל זה צריכין 'דרכים וטלטולים' לילך ממקום למקום - פי עקר תכלית ושרש הצמצומים, היא הארץ הגשמי הזאת, ועל-כן באן בארץ הזאת היא עקר שלמות האמונה, פי עקר האמונה היא בבחינת 'עשיה גשמית', ששם תכלית הצמצום.

ומחמת ש'שרש גדלת האמונה' נמשך מבחינת 'המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים' - עלי-כן צריכין 'דרכים וטלטולים', לילך ממקום זה למקום אחר ששם נקודה אחרת של הארץ, ששם מסגל לעשות צמצום חדש, כפי אותה הנקודה של הארץ שהולך עתה עליה.

וזה בחינת כל הנסיעות של ישראל שהלכו במדבר ארבעים שנה, והמשכן והארון הלך לפניהם, ו"על פי ה' יחנו, ועל פי ה' יסעו" (במדבר ט, כ"ג) - שהכל היה כפי מה שהיו צריכין בכל מקום ומקום להמשיך רוחניות אלקות לתוך צמצומים חדשים, כדי לגלות אלקותו להמשיך אמונה לתקן 'חטא העגל'.

וכמו-כן צריך שיהיו כל הדרכים והנסיעות של איש הישראלי, "על-פי ה'" - "על-פי ה' יחנה ועל-פי ה' יסע" ממקום למקום - כפי 'המשכת

רוחניות אלקות לתוך צמצומים שצריך להמשיך בכל פעם, כדי להמשיך אמונה.

[לקוטי הלכות הנ"ל, ערוגי תחומין ה, טז - ענין המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים לא פירש לנו רבנו ז"ל היטב באורו, ולפי עניות דעתי פרושו בפשיטות הוא: כי עלידי כל דבור ודבור של התורה, בפרט כשזוכין לחדש בתורה חדושיך דאורייתא אמתיים - עלידי זה ממשיכין רוחניות אלקות לתוך צמצומים, ועלידי זה בוראין בריות רבות ונפלאות. (עירושם בפנים באריכות גדול, נראות ונפלאות הדבר הזה של המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים).]

**– שאר עניני נסיעות וטלטולים –
נמצאים בפרשת "אלה מסעי בני ישראל"**

"מחנה בני דן מאסף לכל המחנות" (במדבר י, כה)

טז. ח"א נו, ה - פנגד מלכות דקדשה יש מלכות הרשעה, הינו: מלכות המן עמלק - ו"זה לעמת זה" (קהלת ז, יד) - כי מלכות דקדשה הוא בחינת (במדבר י, כה): "מאסף לכל המחנות", כמו שכתוב (קהלת יב, יג): "סוף דבר הכל נשמע את האלקים ירא", זה בחינת מלכות, כמה שכתוב (אבות פ"ג מ"ב): "אלמלא מוראה של מלכות".

הינו: ש'מלכות דקדשה' היא בחינת "סוף דבר", בחינת "מאסף לכל המחנות" דקדשה, בחינת "מחנה דן שהוא מאסף לכל המחנות" (במדבר שם), כי דינא דמלכותא דינא" (גטין י: ועוד).

ומלכות דסטרא אחרא' הוא מאסף ממוך, כי מחמת שהוא ירא שלא יוציאו בלעו מפיו, הניצוצות הקדושות שיש אצלו - עלין מתגבר ומאסף ממוך שהם ניצוצי הקדשה. וזה בחינת 'תאות עשירות', שהיא בחינת מלכות.

ועל כן עמלק שהוא מלכות הרשעה, רודף מחנה דן שהוא בחינת מלכות דקדשה, כמו שכתוב (דברים כה, יח): "ויזנב בך וכו' ולא ירא אלקים", דהינו: בעת שאין להם פח מלכות דקדשה' שהיא בחינת ירא אלקים.

כי מלכות המן עמלק מלכות הרשעה, הוא הפוך מלכות דקדשה, בחינת "מאסף לכל המחנות" דקדשה - שהוא בחינת מאסף ממוך - כי מתגבר ב'תאות ממוך', כדי לתפס כל הניצוצות הקדשה.

אך אף על פי כן אינו מועיל לו כלל - כי יש פח במלכות דקדשה' שהוא בחינת מרדכי, להוציא מאתו כל הממוך וכל הניצוצות הקדושים שבלע.

"וענן ה' עליהם יומם" (במדבר י, לד)
"שבעה עננים בתוכם במסעיהם" (רש"י)
"וענן ה' עליהם יומם", מכאן אמרו ז' עננים הם. א. "וענן ה' להם יומם" (במדבר י, לד). ב. "ועננה עמד עליהם" (שם יד, ז). ג. "ובעמד ענן אתה הלך לפניו יומם" (שם ט, יד). ד. "ובהאריך הענן" (שם ט, יט). ה. "ובהעלות הענן" (שמות מ, לו). ו. "ואם לא יעלה הענן" (שם ט, לו). ז. "כי ענן ה' על המשכן" (שם ט, לח). ז' עננים היו: ד' מארבעה רוחות; ואחת למעלה; ואחת למטה; ואחת מלפניהם, הגבוה ממנינו, והנמוך מגיהו, ומכבד את הנחשים ואת העקרבים ומכבד ומרביץ לפניהם. (ספרי בהעלותך כה)

יז. ח"א כא, א-ב-ג-ד - יש שכל שפא לאדם בלא שום הקדמה, אלא עלידי שפע אלקי. ואי אפשר לבוא לזה, אלא שיקדש את "שבעת הנרות" (במדבר ח, ב), כי "פה, ותרין נקבא, חטמא, ותרין עינין, ותרין אדנין" (תקוני זוהר יג) - הם בחינת "שבעת הנרות" (במדבר ח, ב), ו"מנרתא דא רישא" (תקוני זוהר שם), הינו ה'מח', ו"פני המנורה" (במדבר שם) הינו 'שפע אלקי הנ"ל. (עין לעיל בפסוק: 'בהעלותך את הנרות').

ו'שפע אלקי' הזאת - הוא בחינת 'ספה', רוח ד' הקדש'. ובא עלידי "שבעה עננים" - הינו: בחינת "שבעת הנרות", שעלידם האדם משיג "פני המנורה".

וזה שאמרו חז"ל (ספ"א יא): "מנין שאין מספכין אלא בדבר שאין מקבל טמאה ובדבר שגדולו מן הארץ, שנאמר (בראשית ב, ו): 'ואד יעלה מן הארץ וכו'".

"ואד" - הן הן אלו העננים הנ"ל, והן בחינת 'קדש', ו'גדלין מן הארץ' - כי צריך המקבל הזה להיות חכם, כי הקדוש ברוך הוא "הב חכמתא לחכמיך" (דניאל ב, כא), בבחינת (שמות לא, ו): "ובלב כל חכם לב נתתי חכמה".

וזה בחינת (במדבר יב, יד): "ואביה ירק ירק בפניה, הלא תכלם שבעת ימים" - הינו: בחינת "שבעה עננים" הנ"ל שעלידם מאיר "פני המנורה" וכו'.

ומרים' שפגמה בכבוד משה' שהוא בחינת 'שפע אלקי', ופגמה בבחינת "שבעת הנרות"

שְׁהִיָּה בּוֹ - בְּשִׁבִיל זֶה נִצְטָרְעָה - "דָּא סְגִירוּ דְנִהוּרָא עֲפֹאֵה" (זהר תזריע מט:), הִינְנו: 'אוֹרֵי-הַפְּנִים', וְכַתִּיב בָּהּ (בַּמִּדְבָּר שָׁם, טו): "תִּפְגַּר מִחוּץ לַמַּחֲנֶה שְׁבַעַת יָמִים".

"וַיְהִי בְּנִסְעֵי הָאָרוֹן, וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוֹמָה ה' וַיִּפְצוּ אֵיבֵיךָ וַיִּנְסוּ מִשִּׁנְאֵיךָ מִפְּנֵיךָ. וּבִנְחָה יֹאמֶר שׁוֹבָה ה' רַבְבוֹת אֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל" (בַּמִּדְבָּר י, לו-לז)

יח. לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, פְּקוּדוֹן וְאַרְבַּעַת-שׁוֹמְרִים ה, כ"נא (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סא, קנדי רבי שמעון) - ה'אָרוֹן-הַקְּדוֹשׁ נָסַע לְפָנֵיהֶם, עִם הַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּים שְׁפִיבִיּוֹ, וְכָל יִשְׂרָאֵל נָסְעוּ אַחֲרָיו, וְדָבְקוּ מִחֻשְׁבֹּתָם בְּהָאָרוֹן וְהַלְוִיֹּת, "אַתָּה דָּכַל רְעוּתֵיךָ תְּקוּעֵיךָ תִּמְוֶן" (זהר וַיִּקְהַל רִיג: פְּקוּדֵי רַמְד:), וְנִכְלָלוּ בְּשַׁעַת נְסִיעָתָם בְּבַחֲיִנַת 'קְדֻשַׁי-קְדָשִׁים, בַּחֲיִנַת "לַחַת הָאָבֶן" (שְׁמוֹת כד, יב), שֶׁהוּא ה'אָרוֹן' שֶׁנָּסַע לְפָנֵיהֶם.

וְעַל-כֵּן "הִיָּה הָאָרוֹן מְקַדִּים לְפָנֵיהֶם" (בַּמִּדְבָּר י, לג; בְּבִאֲבָתָרָא יד), כִּי עַל-יְדוֹ עָקַר תְּקוּן הַנְּסִיעוֹת. וְעַל-יְדֵי-זֶה זָכוּ: שֶׁנַּעֲשׂוּ מִכָּל הַנְּסִיעוֹת שְׁלֵהֶם 'סִפְרֵי-תוֹרָה' - כִּי נִכְלָלוּ כָּל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁל נְסִיעָתָם, בְּהַתּוֹרָה, בְּבַחֲיִנַת 'קְדֻשַׁי-קְדָשִׁים'.

וְעַתָּה תִּבִּין וְתִרְאֶה נִפְלְאוֹת - שֶׁזֶהוּ בַּחֲיִנַת מַה שֶׁאָמְרוּ חֲז"ל (שַׁבַּת קטו:): "שִׁוְיָהִי בְּנִסְעֵי הָאָרוֹן" (בַּמִּדְבָּר י, לה), נִחְשָׁב לְסִפְרֵי מִיַּחַד בְּפָנֵי עֲצָמוֹ". וְהוּא פֶּלֶא מְאֹד: מְדוּעַ זֹאת הַפְּרָשָׁה הַקְּטָנָה תִּהְיֶה נִחְשָׁבֶת יוֹתֵר לְסִפְרֵי אֶחָד מִסִּפְרֵי-הַתּוֹרָה, יוֹתֵר מִשָּׂאֵר כָּל פְּרָשִׁיּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁיֵּשׁ בָּהֶם מִצְוֹת רַבּוֹת? וְהֲלֹא גַם 'עֲשֶׂר־תְּהִדְבְּרוֹת' אֵינָם נִחְשָׁבִים לְסִפְרֵי בְּפָנֵי-עֲצָמוֹ, רַק הֵם נִכְלָלִים בְּסִפְרֵי שְׁמוֹת אוֹ דְבָרִים!?

אָךְ - כִּי כָּל הַתּוֹרָה כְּלוּלָה בְּאַמוּנַת-חֻכְמִים' שֶׁזָּכוּ לְתִקּוּן עַל-יְדֵי נְסִיעָתָם דִּיקָא, עַל-יְדֵי שֶׁנָּסְעוּ אַחֲרֵי הָאָרוֹן שֶׁהִלְךָ לְפָנֵיהֶם וְכוּ', שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה נִתְּוֶסְפוּ סִפְרֵי הַרְבֵּה. וְעַל-כֵּן בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁבָּאוּ לְשָׁם, קָבְלוּ שָׁם תּוֹרָה הַרְבֵּה. וְעַל-כֵּן נַעֲשׂוּ מִהַנְּסִיעוֹת בְּעֲצָמָם 'סִפְרֵי-תּוֹרָה'.

וְעַל-כֵּן נִחְשָׁב "וַיְהִי בְּנִסְעֵי הָאָרוֹן" לְסִפְרֵי מִיַּחַד - כִּי כָּל הַתּוֹרָה תְּלוּיָהּ בָּזֶה, דִּהִינּוּ בְּאַמוּנַת-חֻכְמִים' שֶׁזָּכוּ עַל-יְדֵי הַנְּסִיעוֹת (עֵין בְּפָנִים). וְעַל-כֵּן 'פְּרַשְׁתַּת וַיְהִי בְּנִסְעֵי הָאָרוֹן, הוּא סִפְרֵי בְּפָנֵי-עֲצָמוֹ, כִּי עַל-יְדֵי

הַנְּסִיעוֹת' שֶׁהוּא 'תְּקוּן אַמוּנַת-חֻכְמִים', נַעֲשֶׂה 'סִפְרֵי'.

וְזֶהוּ (שָׁם): "וַיְהִי בְּנִסְעֵי הָאָרוֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוֹמָה ה' וַיִּפְצוּ אֵיבֵיךָ וַיִּנְסוּ מִשִּׁנְאֵיךָ, כִּי אִזּוּ בְּשַׁעַת הַנְּסִיעָה, צְרִיכִין בְּכַח ה'אָרוֹן-הַקְּדוֹשׁ, לְהַכְנִיעַ וּלְהַפְּיץ אֶת הָאֵיבִים וְהַשׁוֹנְאִים הַיּוֹנְקִים מִהַצְּמֻצּוּמִים וְהַדִּינִים הַבָּאִים מִהַמְּצָרִים, שֶׁיִּתְבַּטְּלוּ כָּל־עַל-יְדֵי שֶׁיִּכְלָלוּ בְּ"לִוְחוֹת הָאָבֶן" שֶׁבָּאָרוֹן.

וְזֶהוּ (שָׁם שָׁם, לז): "וּבִנְחָה יֹאמֶר שׁוֹבָה ה' רַבְבוֹת אֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל" - זֶה בַּחֲיִנַת כְּלָלוֹת יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה וְאַחֲדוּת, בַּחֲיִנַת (זהר נֶשֶׂא אֲדָרָא-רַבָּא קכח:): "אֲנִי בַּחֲבִיבוּתָא תְּלִיא".

הִינְנו: כְּשֶׁמִּתְקַבְּצִין יַחַד רַבְבוֹת וְאֶלְפִים מִיִּשְׂרָאֵל, אִזּוּ עָקַר הַתְּקוּן וְהַמְּנוּחָה וְהַמְּרוּגוּעַ - בַּחֲיִנַת "שׁוֹבָה ה' רַבְבוֹת אֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל" - בַּחֲיִנַת "אֲנִי בַּחֲבִיבוּתָא תְּלִיא" - שֶׁנִּכְלָלוּ כָּל הַנְּפִשׁוֹת, בְּ"חֻכְמֵי-הַכּוֹלֵל, בְּשִׁכְלֵי-הַכּוֹלֵל".

"וַיְהִי הָעַם כְּמִתְאַוְּנִים רַע בְּאַזְנֵי ה'" (בַּמִּדְבָּר יא, א)
אִין 'מִתְאַוְּנִים' אֵלֶּא לְשׁוֹן 'עַלְלִיָּה', מִבְּקָשִׁים 'עַלְלִיָּה' הַאִיךָ לְפָרֵשׁ מֵאַחֲרֵי הַמְּקוֹם" (רש"י)

יט. לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, פָּסַח ט, נא (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ג, פי מִרְחָמִים וַיִּנְגַּם) - כְּמוֹ שֶׁהָאָדָם צָרִיךְ: לְעַמֵּד בְּנִסְיוֹן לְכָל־יְלִיד אַחֵר תְּאֻוֹתָיו בְּהִתֵּר אוֹ בְּאִסּוּר חֲסוֹד־שְׁלוֹם, כְּמוֹ-כֵּן צָרִיךְ: לְהִתְחַזֵּק לְעַמֵּד בְּנִסְיוֹן אִם כָּבֵד נִכְשָׁל בְּמָה שֶׁנִּכְשָׁל חֲסוֹד־שְׁלוֹם, לְבַל יִפֹּל עַל-יְדֵי-זֶה כְּלָל! - כִּי כָּל הַנְּפִילוֹת שֶׁנוֹפֵל, הוּא רַק 'מַעֲשֵׂי בְעַל-יְדָבְרֵי, שְׂרוּצָה לְלַכְדוֹ בְּרִשְׁתּוֹ חֲסוֹד־שְׁלוֹם עַל-יְדֵי זֶה דוֹקָא.

וְכַבֵּר דְּבַרְנּוּ מְזֵה: שֶׁמָּה שֶׁנִּמְצָאִים הַרְבֵּה נוֹפְלִים בְּדַעְתָּם, וְאוֹמְרִים: שְׂאִי-אֶפְשֶׁר לָהֶם לִילְךָ בְּיַדְךָ-הַיְשָׁר' עוֹד - זֶהוּ רַק מַחֲמַת תְּאֻוֹתָם וַיִּצְרֵם-הָרַע, שֶׁמִּבְקָשִׁים תּוֹאֲנָה וְעַלְלִיָּה לְפָרֵשׁ מֵאַחֲרֵי הַמְּקוֹם, בַּחֲיִנַת (בַּמִּדְבָּר יא, א): "וַיְהִי הָעַם כְּמִתְאַוְּנִים", שֶׁפָּרֵשׁ רִש"י: "מִבְּקָשִׁים עַלְלִיָּה לְפָרֵשׁ מֵאַחֲרֵי הַמְּקוֹם".

כִּי כָּל אָדָם: "יִצֵּר לְבוֹ רַע מִנְעוּרָיו" (בְּרֵאשִׁית ח, כא), אָךְ מַחֲמַת אֵימַת הַעֲנָשׁ הוּא מִתְגַּבֵּר בְּכָל-פַּעַם לְכַבֵּשׁ תְּאֻוֹתוֹ, אָךְ "אוֹי לֹא מִיִּצְרוֹ, אוֹי לֹא מִיִּצְרוֹ" (בְּרֵאשִׁית סא, ערובין יח). - עַל-כֵּן הוּא מִבְּקָשׁ תּוֹאֲנָה וְעַלְלִיָּה

לפרש מאחרי המקום חסיושלום, כדי שיוכל לילך אחרי תאוותיו הרעות חסיושלום.

והעלילות והתואנות שהבעל־דבר מוציא לכל אדם, רבו מספר כי אין מספר, ולכל אחד מוציא עלילות מיוחדות, רבם על־ידי 'חסרון הפרנסה' ו'מניעות המונעים' וכו'.

אך אף־על־פיי־כן: נפשו מרה לו, כי יודע שיצטרך לתן דין וחשבון וכו', ועל־כן מתגבר בו הטוב בכל־פעם לשוב להשם־יתברך.

אך בשום דבר אינו מוציא לעצמו עלילה ופטור, כמו על־ידי התחבולה הנ"ל של הבעל־דבר. דהינו: מה שמפילו בדעתו בכל־פעם ומראה לו בכל־פעם כאלו אפס תקנה חסיושלום - כי הוא רואה בעיניו שכבר חתר כמה פעמים ורצה להתקרב אל הקדשה, ונפל אחר־כך, כל אחד כפי מה שנפל, וכן היה כמה פעמים בלי מספר. ועל־כן הוא פטור בעיני עצמו עוד מלחתר עוד חתירות לשוב להשם־יתברך.

אבל באמת: כל הרעיונים והמחשבות האלה, הם רק 'מעשי בעל־דבר', שמוצא לו עלילה לפרש מאחרי המקום חסיושלום, כדי שילך אחרי תאוותיו חסיושלום. כי באמת "אין שום יאוש בעולם כלל", כאשר צעק רבנו ז"ל "קול גדול ולא יסף" (בזה הלשון: געוואלד! זייט אייך נישט מייאש. ומשה מאד תבת געוואלד' וכו').

כי כל אדם, צריך שיעבר עליו הרבה הרבה קדם שזוכה לכנס אל הקדשה, וכמו "שעבר על אדם הראשון מאה־ושלשים שנה שרצה לשוב" (פרקי דרבי אליעזר פ"כ; זהר בראשית נה:). ודיקא "בכל אלו הק"ל שנה באו רוחות וחממו אותו" וכו' (ערובין יח: בראשית דפה כד, ו; זהר בראשית שם) - ובודאי נחלשה דעתו מאד מאד בכל פעם וכו', ובודאי רצה הבעל־דבר להפילו בדעתו בכל־פעם.

אבל הוא, התגבר כנגדו בכל־עת, ולא הניח דרכי תשובתו שעסק בהם בכל הק"ל שנה, עד שזכה בסוף הק"ל שנה, "להוליד בדמותו בצלמו את שת" (בראשית ה, ג), "שממנו השתת העולם" (במדבר דפה יד, יא; תקוני־זהר קיב), ויצאו ממנו האבות ומשה ומשיח וכו'.

ואף־על־פי שהטא 'אדם־הראשון' - עדין צריכין לתקן בכל דור ודור, אף־על־פיי־כן אם הוא בעצמו לא היה מתגבר לתקן מה שתקן, היה קשה מאד לתקן, וגם לא היה זוכה למה שזכה. אבל על־ידי התחזקותו והתגברותו לשוב להשם־יתברך בכל הירידות והנפילות שעברו עליו - זכה שנפטר בשם טוב, כי "היה כל ימיו צדיק וחסיד גדול" (ערובין יח:).

כי זה עקר הנסיון של האדם: שיתחזק את עצמו בכל הירידות שבעולם רחמנא־לצלן, בכל מה שיעבר עליו, שתמיד בכל יום ובכל־עת יתחיל מחדש, וירגיל עצמו ב'שכחה', לשכח מה שעבר עליו, וידמה בדעתו כאלו נולד היום וכו', וכמבאר בדברינו כמה עצות ודרכים נפלאים בענין זה איך לחזק עצמו בכל־עת, עין־שם, יערב לך לעד.

כ. לקוטי־הלכות, שלוחין ג, לג - כל הנפילות והיאושים של העולם, הוא רק מחמת הרחוק מאמת, שמטעה עצמו לומר: "שאינו יכול עוד לשוב!" כמו שכתוב (איוב טו, כב): "לא יאמין שוב מני חשך" - שאינו מאמין שאפשר לו עדין לשוב מני חשך.

וכל־זה מחמת ה'שקר' - כי הוא מבקש לעצמו עלילה לפטר עצמו מעבודת השם־יתברך, כמו שפרש רש"י על פסוק (במדבר יא, א): "ויהי העם כמתאננים" - "מבקשים עלילה איך לפרש מן המקום!"

כי כל אדם בטבעו, יש לו רע המונעו מעבודת השם־יתברך, וצריך לסבל צער ויגיעות לשבר זה הרע. ועל־כן הוא מבקש בכל־פעם לפרש עצמו מעבודת השם־יתברך, מחמת הרע שבטבעו. אבל אף־על־פיי־כן "אוי לו מיצרו אוי לו מיוצרו" (ברכות סא. ערובין יח:), כי אימת הדין עליו "מה יעשה ליום פקדה" (ישעיה י, ג).

ועל־כן אין לו שום התנצלות לפרש מהשם־יתברך, רק על־ידי שרואה שמתחיל כמה פעמים להתקרב להשם־יתברך, ואינו יכול לעמד בשום נסיון קל - אזי מוצא לעצמו תרוץ לומר: "מה אעשה? - באמת הייתי רוצה לשוב להשם־יתברך, אבל מה אעשה כי יצרי מתגבר עלי בכל־פעם, ומה אועיל ומה אוחיל עוד, כי כבר

"וְהֶאֱסַפְסַף אֲשֶׁר בְּקִרְבוֹ הִתְאוּוּ תְאוּהוּ,

וַיֵּשְׁבוּ וַיִּבְנוּ גַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (במדבר י"א, ד)

"וְהֶאֱסַפְסַף - אלו 'עַרְב־רֵב' שְׁנֵאֲסַפּוּ אֵלֵיהֶם בְּצִאתָם מִמִּצְרַיִם" (רש"י; במדבר דב"ה טו, כד)

- עֲנִין ה' עַרְב־רֵב' -

כ"א. ח"א כג, בסוף - "טְחוּל דָּא לִילִית, אַמָּא דְעַרְב־רֵב, שְׁחוּק הַפְּסִיל. מָאן פְּסִיל, דָּא אַל אַחַר וּבּוֹ" (תקוני־זוהר קמ.). אלו המְשַׁקְעִים בְּמִזְוֹן, הם בְּחִינַת "בְּעֵצְבוֹן תֵּאכְלֶנָּה" (בראשית ג, יז), שְׁהוּא בְּחִינַת 'טְחוּל', שְׁהוּא בְּחִינַת 'עֲצָבוֹת' ו'מְרֵה' שְׁהוּרָה' ו'רְבוּי דְאֲגוּת' - וְהֵם מְקַשְׂרִים בְּפָנִים דְּסִטְרָא־אֲחֵרָא' "אַל אַחַר" (שְׁמוֹת ל"ה י"ד) וְכוּ' - שְׁפִלְזָה הוּא בְּחִינַת ה' טְחוּל, אַמָּא דְעַרְב־רֵב, שְׁחוּק הַפְּסִיל, אַל אַחַר", כַּפ"ל.

כ"ב. ח"א לו, ג - 'תְּאוּת־נְאוּף', בָּאָה מ'עֵכִירַת־דְּמִים', הִינּוּ: מ"טְחוּל, לִילִית, שְׁפַחָה בִישָׂא, אַמָּא דְעַרְב־רֵב" (זוהר פְּנִיחָס רכ"ו; תקוני־זוהר טו, קמ. ועוד), 'מְלֻכוֹת־הַרְשָׁעָה' ו'מְלֻכוֹתָא דְשִׁמְיָא' הוּא בְּבְחִינַת "גְּבִירְתָא" (מְשַׁלִּי ל, כג; זוהר מְשַׁפְּטִים קיד; ועוד), "אִשָּׁה יִרְאֵת ה'" (מְשַׁלִּי ל"א, ל), וְכוּ'.

וְכַשְׁמֻקְבֵּל עָלָיו 'עַל מְלֻכוֹת שְׁמִימ' בְּאֵלּוֹ הַפְּסוּקִים "שְׁמַע" ו"בְּרוּךְ שֵׁם" - כּוֹלֵל נְשִׁמְתוֹ בִּי"ב שְׁבִטֵי יְיָ, בְּחִינַת: "אִשָּׁה יִרְאֵת ה'". וּמְפָרִישׁ נְשִׁמְתוֹ מ'נְשִׁמַת עַרְב־רֵב', הַבָּאִים מֵאִשָּׁה זֹנָה, שְׁפַחָה בִישָׂא, שְׁהִיא בְּבְחִינַת (בראשית טז, ח): "מִפְּנֵי שְׂרֵי גְבֵרְתִי אֲנֹכִי בִרְחַת" - שְׁה'תְּאוּהוּ, בִּזְרָחַת וְנִפְרָדַת מִמֶּנָּה.

כ"ג. ח"א נט, ו - וְדַע: שֵׁישׁ כְּמָה רְשָׁעִים שְׂאִסוּר לְקִרְבָם תַּחַת כְּנִפֵי עֲבוּדָתוֹ, כִּי הֵם מוֹרִידִים אֶת הַמְקַרְבָם מִמְדַרְגָתוֹ - כְּמֹו שְׁמַצִּינוּ גְבִי מִשָּׁה', שְׁקִרְב אֶת ה' עַרְב־רֵב', וְאַחֲרֵי־כֵן עַל־יְדֵי־זָה אָמַר לֹו הַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא (שְׁמוֹת ל"ב, ז): "לָךְ רַד כִּי שַׁחַת עַמְךָ."

כ"ד. ח"א רטו - וְזֶה הִיָּה עֲבוּדַת מֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלְיוֹה־הַשְּׁלוֹם, כָּל יְמֵי חַיָּיו, וְגַם לְאַחַר מוֹתוֹ, כִּי הִשְׁתַּדַּל לְקִרְבַּת ה' עַרְב־רֵב, כְּדִי לַעֲשׂוֹת גְּרִימ. וְגַם בְּמוֹתוֹ נִקְבַר "מוֹל בֵּית פְּעוֹר" (דְּבָרִים ל"ד, ו) - כְּדִי לְהַמְתִּיק הַעֲפוּ"ם, כְּדִי שִׁיחֵיו נַעֲשִׂין גְּרִימ.

נִתְפַסְתִּי בְּנִלוֹת גְּדוֹל, עַד שְׁאִי־אֶפְשֶׁר לָשׁוּב עוֹד חִס־וְשְׁלוֹם!"

אָבֵל בְּאֵמַת: כְּלִיזָה הוּא 'פְּתוּי הַיִצְרֵה־רַע' ו'הִסְתַּת הַבַּעַל־דְּבַר', מַעֲצָם הִרַע שְׁבִטְבַּעוֹ - שְׂרוּצָה לְפִטְר עֲצָמוֹ וְלִפְרֵשׁ מֵהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, עַל־יְדֵי דְחִיָּה וְטָעוּת זֶה.

וּבְאֵמַת הוּא מְטַעָה אֶת־עֲצָמוֹ, כִּי סוּף כָּל סוּף מַה יְהִיָּה בְּסוּפוֹ, כִּי "אֵין חֶשֶׁךְ וְאֵין צְלֻמּוֹת לְהַסְתֵּר שֵׁם כָּל פְּעִלֵי אֹוֹן" (אִיּוֹב ל"ד, כ"ב). וּבְנִדְאֵי יְהִיָּה מְכַרַח לְתַן דִּין וְחֻשְׁבוֹן לְפָנֵי מְלֶכֶךְ מְלֻכֵי הַמְּלָכִים הַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, וְלֹא יוֹתֵרוּ לוֹ דְּבַר אֶחָד.

וְאִם הָאָדָם רַק חָכָם מַעֲט, רְאוּי לוֹ לְבַלִּי לְהַנִּיחַ לְהַטָּעוֹת אֶת־עֲצָמוֹ, כִּי בְּאֵמַת "אֵין שׁוֹם יֹאוֹשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל", וְאִיךְ שְׁהוּא צָרִיךְ לוֹ לְחַתֵּר וְלְחַפֵּשׁ וְלִבְקֵשׁ הַצְּלָה וּמְנוּס מֵעַמְקֵי הַשְּׂאוּל־תַּחְתִּיּוֹת וּמִתַּחְתָּיו.

וְאִם הוּא רוּזָאָה: שְׂאִף־עַל־פִּי שְׁהוּא חוֹתֵר יָמִים וְשָׁנִים לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, וְעַדִּין לֹא שָׁב מִטָּעוּתוֹ - אִף־עַל־פִּי־כֵן יְהִיָּה עַקְשָׁן גְּדוֹל מְאֹד, וְיִתְאַחַז בְּעֲבוּדָתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּדַרְךָ עַקְשָׁנוּת, כְּמֹו שְׁפַתְבּ רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּשֵׁר מוֹהֲרָן ח"ב מ"ח): "שְׁצָרִיכִין לְהִיּוֹת עַקְשָׁן גְּדוֹל בְּעֲבוּדַת הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ!" - וְיִתְלַח עֵינָיו לְמָרוֹם תְּמִיד: "שִׁיזְכָּה לָשׁוּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, אוֹ לְהַנְצִל מֵעַתָּה מִמָּה שְׁהוּא צָרִיךְ לְהַנְצִל כָּל אֶחָד לְפִי בְּחִינַתוֹ!"

וְרְאוּי לְהָאָדָם הַפְּרִדְעַת שִׁיְהִיָּה מְרָצָה: "שְׂאִפְלוֹ אִם לֹא יַפְעַל בְּכָל עֲבוּדָתוֹ וְטָרְחוֹ וַיִּגְיַעוּ, רַק שְׁעַל־יְדֵי־זָה יִנְצַל פַּעַם־אַחַת מֵאִיזָה עֲבָרָה גְּמוּרָה, אוֹ הִרְהוּר, אוֹ תְּאוּהוּ, כָּל יְמֵי חַיָּיו. דְּהִינּוּ: שְׁעַל־יְדֵי עֲבוּדָתוֹ וְתַפְלָתוֹ וְהַתְּבוּדָדוֹתוֹ וְכוּ' יִזְכָּה: שְׁבִסוּף יְמָיו יְהִיָּה לוֹ נְחִסֵּר וְנִפְחַת 'עֲבָרָה אַחַת' - הִינּוּ: שְׁעַל־יְדֵי עֲבוּדָתוֹ זָכָה, שְׁעַכְשׁוֹ יֵשׁ לוֹ 'עֲבָרָה אַחַת', פְּחוּתָה מְחֻשְׁבוֹן עוֹנוֹתָיו, מֵאֲשֶׁר הָיָה לוֹ אִם לֹא הָיָה חוֹתֵר וּמִתְפַּלֵּל לְהַנְצִל מֵהֵם - גַּם זֶה הִיָּה כְּדֹאֵי לוֹ!"

כִּי סוּף כָּל סוּף לֹא נִשְׂאָר לְאָדָם מִכָּל עַמְלוֹ וַיִּגְיַעוּ מַה שְׁעַמַל וְטָרַח בְּעוֹלָם־הַזֶּה, כִּי אִם מַה שְׁזָכָה לְפַעֲמִים לְהַנְצִל מֵרַע וְעֲבֻרוֹת, וְלַחֲטֹף לְפַעֲמִים אִיזָה מְצוּוֹת.

כה. ח"א רנו - מה שהרשעים על-פירב, מזמרים נגונים של יללה ועצבות, כי הם בחינת 'נשמת ערב-רב', ו'אמא דערב-רב' היא 'לילית' (תקוני-זהר קמ.), שהיא מילכת תמיד - ועל-פן הם עושים נגונים של יללה.

כו. ח"ב ט - 'מנהיגי-הדור' הם בחינת 'רוח', כמז שכתוב (במדבר כז, יח): "איש אשר רוח בו". ו'ישראל' הם בחינת 'לבא' (זהר פנחס רכא:). וצריכין 'מנהיגי-הדור', לנשב בבחינת 'רוחם' על כל אחד מישראל, שהם 'לבא דעלמא' - לנפח מהם ה'עפרוריות', דהינו 'מרה-שחורה' שנופל עליהם, שעל-ידי-זה אינו יכול האיש הישראלי, שהוא בחינת 'לב', לדלק ולבער להשם-יתברך וכו'.

גם יש 'רשעים' שהם בחינת 'ערב-רב', וכשהם נופלים על הלב, דהינו על ישראל - זה גם-כן בחינת 'עפרוריות', שעל-ידי-זה אין יכול לבער פנ"ל. ועל-פן צריכין 'מנהיגי-הדור' לנפח ה'עפרוריות' מן הלב, דהינו מפל אחד מישראל.

"ועתה נפשנו יבשה אין נל בלתי אל המן עינינו"
(במדבר יא, ו)

ו'למה לא אמרו 'שירה' על ה'מן', בשם שאמרו על ה'באר' (במדבר כא, יז)? - אלא על ה'מן' היו מוציאים 'דברי תפלות', שנאמר (במדבר יא, ו): "ועתה נפשנו יבשה אין נל". אמר הקדוש-ברוך-הוא: איני מבקש לא 'תרעומותיכם' ולא 'קלוסיכם', לפיכך לא נתן להם רשות לומר 'שירה', אלא על ה'באר', מפני שהיו מחבבין אותה, שנאמר (שם כא, יז): "עלי באר ענו לה". (שמות-רבה כה, ז)

כז. ספר-המדות, אנילה ח"ב טו; נגינה ח"ב ה - מה פשאדם שותה, מתחיל לומר ולנגן, ולא כן באכילתו - מחמת שאמרו 'שירה' על ה'באר' (במדבר כא, יז), ולא אמרו 'שירה' על ה'מן'. (הרב מטשעהרין ז"ל צין להמדרש הנ"ל).

"והמן בזרע גד הוא" (במדבר יא, ז)

כה. ח"א נט, ה-ט - בזה תלוי 'פרנסה בלי טרח', בחינת 'מן', 'לחם מן השמים' (שמות טז, ד) - על-ידי 'תקון-הכללי', 'תקון-הברית'.

וזה (במדבר יא, ז): "והמן בזרע גד הוא", "זרע גד, דא טפה חורתא" (תקוני-זהר נד.) - פי 'פרנסה' שהוא בטרחא ובכבדות, הוא מחמת שלא תקן 'תקון-הכללי', 'תקון-הברית'. פי "מאן דזרק

פרורין דנהמא, עניות רדף אבתרה, כל-שפן מאן דזרק פרורין דמחא" (זהר פנחס רמד.).

ועקר תקונו של המשא-ומתן: שיכון בכל הלוד והלוד, ובכל דבור ודבור, שהולך ומדבר בשעת המשא-ומתן, שפונתו: "פדי שירויה פדי שיתן 'צדקה'".

וזה הוא בחינת 'תקון-הכללי' של הדמים - פי ה'צדקה' הוא בחינת 'פלליות הגידון', בבחינת (הושע י, יב): "זרעו לכם לצדקה", בבחינת "זרע גד, הוא טפה חורתא" - שעל-ידי התקון הזה נתרום המוחין, בבחינת (תקוני-זהר קכט.): "מחא חורתא ככספא".

"שטו העם ולקטו" (במדבר יא, ח)
"בשטותא" (זהר בשלח סב:)

כט. ח"א ל, ד - על-ידי 'אהבת ממון', נופל ל'אכמא דסטרא-אחרא', בחינות (תקוני-זהר קכד. קלד.): "שבתאי פתיא אכמא", 'מרה-שחורה', בחינות (בראשית ג, ז) "בעצבון תאכלנה".

ונופל ל'עגולא' ו'סבובים' מסטרא-אחרא, בחינות (תהלים יב, ט): "סביב רשעים יתהלכון" - שמתאוה ומשתוקק אחר ה'ממון', בחינות (במדבר יא, ח): "שטו העם ולקטו" - "בשטותא" (זהר בשלח סב:) - הפך ה'חכמה'. [תפלה ד]

ל. ח"א נו, ו - לפי הגדלת ה'דעת', כן ה'פרנסה' בנקל, פי 'פרנסה בנקל' תולה ב'דעת', כמו שכתוב (במדבר יא, ח): "שטו העם ולקטו" - "בשטותא" (זהר בשלח סב:), כי כל מי שחסר דעת ביותר, יגע וטורח אחר הפרנסה ביותר. וגם לפי הגדלת הדעת כן נתרבה השלום וכו', ועל-פן הפרנסה בנקל, בבחינת (תהלים קמז, יד): "השם גבולך שלום, חלב חטים ישיביעד".

לא. ח"א קיט - 'שבת' הוא בחינות 'דעת', פי כל 'ימות החל' פתיב (במדבר יא, ח): "שטו העם ולקטו" - "בשטותא" (זהר בשלח סב:). אבל ב'שבת' נמשך ה'דעת' לכל אחד.

וזה שאומרין המבקרים להחולה (כשמבקרים בשבת): "יכולה היא שתרחם" (שבת יב.) - הינו: שה'שבת' שהוא בחינות 'דעת' - "יכולה שתרחם" - לשון

נזכח' - הינו: שתרחם אתה, שיהיה לך רחמים על אחרים, על-ידי ה'דעת' שיש לך מבחינות שבת'.

וכיון שיהיה לך רחמים, בנדאי ירחמו עליך מן השמים - כי כ"ל המרחם על הבריות, מרחמין עליו" (שבת קנא:).

"כַּאֲשֶׁר יֵשָׂא הָאֱמִן אֶת הַיֵּינֶק" (במדבר יא, יב)

לב. ח"א נד, ג - צדיק וכנסת-ישראל, הם בחינת 'משא-ומתן' - הצדיק נקרא 'משא', כי הוא נושא את העולם, "כַּאֲשֶׁר יֵשָׂא הָאֱמִן אֶת הַיֵּינֶק" (במדבר יא, יב). [כי הצדיק מנשא ומרים כל הנפילות. לקוטי-הלכות פריקדו-וטעינה א, ב].

והוא נושא כל הברכות, כמו שכתוב (משלי י, ו): "וּבְרָכוֹת לְרֹאשׁ צְדִיק", כמו שכתוב (תהלים כד, ה): "יֵשָׂא בָרֶכֶה מֵאֵת ה'". והוא נושא ה'טפה זרעיית' של כל הנשמות, בבחינת (שם קכו, ו): "נִשְׂא מִשְׁךְ הַזֶּרַע", ומשפיע לכנסת-ישראל, והיא נותנת לכל העולם.

ועל-שם-זה נקראת 'כנסת-ישראל' מתן, על שם (משלי לא, טו): "וְתַתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ וְחֶק לְנַעֲרֹתֶיהָ".

ויחוד של צדיק וכנסת-ישראל נעשה על-ידי 'משא-ומתן' וכו'.

לג. ימי-מוהרנ"ת ח"א ב - בשנת תקס"ב בחדש אלול, זכיתי להתקרב לאדונינו מורנו-ורבנו הקדוש והנורא, הרב האמת, מורנו רבי נחמן זכר-צדיק-וקדוש-לב-רכה. והוא אחז בידי, וקרבני ברחמי המרבים, ונשא אותי "כַּאֲשֶׁר יֵשָׂא הָאֱמִן אֶת הַיֵּינֶק" (במדבר יא, יב).

"הֲצֵאן וּבָקֵר יִשְׁחַט לָהֶם וּמָצָא לָהֶם, אִם אֵת כָּל דְּגֵי הַיָּם וְכוּ' הַיָּד ה' תִּקְצֹר" (במדבר יא, כב-כג)

לד. ח"א רנא - על-ידי שנותנין מעשר, נצול מ'שונאים' - כי השם-יתברך מכסה אותו בידו ומצילו, כי "האלקים יבקש הנרדף" (קהלת ג, טו), "וְאִפְלוּ צְדִיק רוּדֵף אֶת הָרָשָׁע" (ויקרא-רבה כז, ה). ועל-ידי מעשר, נעשה בחינת "יד הגדולה", כי "יד הגדולה" הוא בחינת 'הסתפקות', כמו שכתוב (במדבר יא, כב): "הֲצֵאן וּבָקֵר יִשְׁחַט לָהֶם וּמָצָא לָהֶם, אִם אֵת כָּל דְּגֵי הַיָּם וְכוּ' וּמָצָא

לָהֶם", ותרגם אונקלוס: "היספק להון", והשיבו השם-יתברך (שם יא, כג): "הַיָּד ה' תִּקְצֹר". נמצא: שבחינת "יד הגדולה", היא יכולה להספיקם.

ועל-ידי מעשר' הוא בבחינת 'הסתפקות', כי אין אדם מת וחצי תאותו בידו" (קהלת-רבה ג, יג), כי "יש לו מנה מבקש מאתים" וכו' (שם), וכל מה שיש לו אין מספיק לו, אבל במעשר כתיב (מלאכי ג, י): "הֵבִיאוּ אֵת כָּל הַמַּעֲשֵׂר אֶל בֵּית הָאוֹצֵר וּבְחֲנוּנָי נָא בִזְאת וְכוּ', עַד בְּלִי דַי", ודרשו רז"ל (שבת לב:): "עַד שִׁיבְלוּ שְׁפֹתֵיכֶם מִלּוֹמֵר דַּי".

נמצא: שעל-ידי מעשר', נעשה בחינת 'הסתפקות', שהוא בחינת "יד הגדולה", ועל-ידי-זה השם-יתברך מושיט ידו ומכסה עליו ונצול משונאים.

"וְתַנַּח עֲלֵהֶם הַרוּחַ וְהֵמָּה בְּתַנְיִם" (במדבר יא, כו)

לה. ח"א סא, ג - על-ידי שמסמיכין רבי שאינו-הגון' - נחלש כתבידנו' ואין לו שום תקוה, ונותנין פח ב'כתביד' וכו'.

כי ה'סמיכה' שסומכין את הרב, וה'כתב', הם מבחינה אחת - כי ה'סמיכה' ב'ידי', כמו שכתוב (דברים לד, ט): "וַיַּהֲוִשֶׁע בֶּן נֹון מְלֹא רוּחַ חֲכָמָה, כִּי סָמַךְ מֹשֶׁה אֶת יָדָיו עָלָיו".

כי ה'כתב' הוא גם-כן מבחינת 'חכמה', כי אותיות ה'כתב', בהם נבראו כל העולמות וכו' - כי יש בכל אות ואות 'חכמה', שחיבה חכמתו יתברך שהאות הזו יהיה בתמונה זו, ועל-ידו יהיה נברא זה העולם בזאת התמונה ולהתנהג באותו ההנהגה, וכן שאר העולמות וכו'.

וכשהחכם הראוי לסמיכה נסמך בשם 'רבי' - אזי על-ידי ה'סמיכה' שאזי מקבל חכמתו מבחינת "יד ה'" - מביא הארה וכח ב'כתבידנו', שהוא גם-כן מבחינת 'חכמה', בבחינת (דברי הימים-א כח, יט): "הַכֹּל בְּכֶתֶב מִיַּד ה' עָלַי הַשְּׂפִיל", שעל-ידי השכל שמקבל מיד ה', שזה בחינת 'סמיכה', על-ידי-זה מביא הארה וכח ב'כתב'.

וזה בחינת (במדבר יא, כו): "וְתַנַּח עֲלֵיהֶם הַרוּחַ וְהֵמָּה בְּתַנְיִים" - שעל-ידי שנסמכו אז וקבלו

ה'רוח-החכמה' - על-ידי-זה הביאו הארה
"בפתובים" - הינו: בכתב-ידנו. [תפלה ט]

"אלדד ומידד מתנבאים במחנה - אדוני משה נלאם"
(במדבר יא, כז-כח)

לו. ח"א צז - יש מקום למעלה שנקרא
"אלדד ומידד" [סוד שני דדים ושנים המוזגים החלב]
שמשם השפע יורד לעולם, כי השני אותיות א"ל
[של השם אלקי"ם שמתחלק לשנים - האותיות א"ל הולכות
לצד הימין, בסוד "חסד א"ל כל היום] הם ד"ד [ונעשה
אלד"ד], והשני אותיות מ"י [לצד שמאל] הם ד"ד
[ונעשה מיד"ד - פי מ"י הוא קו שמאל, נ' שערי בינה],
והשפע נקראת ה' [אות ה' המפסקת בין א"ל ובין מ"י, הוא
סוד צנור החלב הנמשך באמצע בין הדדים], כמו שפתוב
(בראשית מז, כג): "ה"א לכם זרע" - ונשלים השם
'אלקי"ם' משלים (לקוטי-תורה להאריז"ל פ"רשת בהעלותך,
ע"ר-שם).

אך לפעמים יש בעוונותינו הרבים הסתלקות
השפע, ונעשה מן ה"א דל"ת, על-שם "דלית לה
מגדמה כלום" (זהר וישב קפא. - עץ-חיים, שער ו פרק היז;
שער ח פ"ה; ועוד). וצריך כלי-אחד מישראל לזרז
עצמו: "שיעשה מן הד' ה"!"

פי קדם בריאת-העולם, השם-יתברך עדין וקשט
עצמו בתפלתו ובמעשים טובים של צדיקים,
שימשלו בתפלתם ויפעלו כל מה שירצו.

וכלי-אחד מישראל יכול לבוא למדרגה זו למשל
בתפלתו, אלא שיש שני מניעות: א) האחת - קדם
התפלה: הינו: שעומד להתפלל בגדלות - שהוא
מיקם גדול, או מחמת שהוא עמל ויגע בעבודת
הבורא. רק צריך לשפח כל זאת, ויהיה נדמה לו
כאלו היום נברא והוא יחיד בעולם. ב) והמניעה
השנית - היא בתוך התפלה: שנופלים לו מחשבות
זרות בתפלתו, וצריך לשבר המחשבות-זרות, על-ידי
מחשבות-קדושות של התפלה.

ובשמתפלל בשתי בחינות אלו - בא לידי ענוה
ושפלות, ונמשך ה'ראה' שנקראת 'מלכות'. וזה
נמצא: שיש להתפלה בחינת 'ממשלה'. וזה
'תענוג השם-יתברך, ונתמלא רצון הבורא'.

ומה מתחלה שלא היה התענוג הזה, רק שצפה
למרחוק שיהיו צדיקים שיתפללו באפן זה, ומזה

התענוג "נברא העולם בעשרה מאמרות" (אבות
פ"ה מ"א), כלי-שפן עכשו שבא התענוג הזה,
שהשם-יתברך מחדש את עולמו בעשרה-מאמרות,
כמו שפתוב (תפלת שחרית): "ובטובו מחדש בכל יום
תמיד מעשה בראשית".

ועשרה-מאמרות הנ"ל הם יו"ד, יו"ד וד' הנ"ל
- נעשה ה'. ועשרה-מאמרות נמשך מ'חסד',
שנאמר (תהלים פט, ג): "אמרת" - דהינו:
ה'מאמרות' - "עולם חסד יבנה". ו'חסד' נקרא
'א"ל', שנאמר (שם נב, ג): "חסד א"ל כל היום" (פני"ל
בדברי האריז"ל).

וזהו פרוש הפסוק (תהלים פג, ב): "אלקים אל דמי
לך" - הינו: כשאתה רואה שמשם "א"ל-הי"ם"
נעשה אותיות 'א"ל דמ"י' - דהינו שנעשה מן
הה' ד'. אמר לך: "אל תחרש ואל תשקט א"ל" -
שתראה שתעורר בחינות "א"ל", על-ידי התפלה
בשתי בחינות הנ"ל, ותעשה על-ידי-זה מן הד' ה'
פני"ל - ונעשה א"ל בחינת ד"ד, ומ"י בחינת
ד"ד. וה' היא השפע.

לו. ח"ב א, וז - על-ידי בנין ירושלים, דהינו:
'תקון שלמות היראה שבלב' - נברא 'מלאך'
שמשיע 'נבואה' ל'כלי-הנבואה'. אך צריך לזהר
מאד מ'התמנות', פי מפסיד 'השפעת הנבואה',
בחינות ה'מלאך' הנעשה על-ידי ה'יראה'.

וזה שאמר יהושע למשה כשנאמר לו (במדבר יא,
כז): "אלדד ומידד מתנבאים במחנה" - "אדני
משה נלאם" (שם יא, כח). פ"רש רש"י: "היטל
עליהם צרכי צבור והם פלים" וכו' (סנהדרין יז, -
כי 'צרכי צבור' הינו 'התמנות', מכלה ומפסיד
ה'נבואה' - כי נעשה מאותיות 'מלאך' ה',
'בלא"ם'. [תפלה י]

"ותדבר מרים ואהרן במשה וגו' - והאיש משה
ענו מאד מפל האדם אשר על פני האדמה"
(במדבר יב, א-ג)

לח. ח"א ד, ז - ה'תלמיד-הכם' הוא בחינת
'משה', "שמשים עצמו כשירים" (ראש-השנה יז),
כמו שפתוב (במדבר יב, ג): "והאיש משה ענו
מאד".

ועל־ידי־זה נקרא 'איש חכם', כמו שפֿתוב (איוב כח, יב): "וְהַחֲכָמָה מֵאֵין תִּמְצֵא" (עין סוֹטָה כא:). וּבְזֶה יֵשׁ פֶּחַ לַתְּלַמִּיד־חֶכֶם לְכַפֵּר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (משלי טז, יד): "וְאִישׁ חֶכֶם יִכְפֹּרֶנּוּ".

ובשביל זה בְּשֶׁהִתְפַּלֵּל מֹשֶׁה עַל חֹטֵא הָעֵגֶל, אָמַר (שמות לב, לב): "**אִם תִּשָּׂא חַטָּאתְךָ, וְאִם אֵין מַחְנֵי נֹא**" - כִּי זֶה מִן הַנִּמְנָע, שֶׁלֹּא יָבֹא לְאָדָם אֵיזָה 'גְּדֻלוֹת' בְּשִׁשׁוּמַע שֶׁמִּסְפָּרִין שִׁבְחוֹ, כְּלִי־שֶׁכֶן בְּשִׁמְלֶךְ גְּדוֹל מְשִׁבַח וּמְפָאֵר אֶת הָאָדָם, אֲזִי בּוֹדְאֵי מִן הַנִּמְנָע שֶׁלֹּא יָבֹא לוֹ אֵיזָה 'גְּדֻלוֹת'.

אָבֵל צָרִיד לָזֶה בְּטוֹל כָּל הַרְגָּשׁוֹתָיו וְחִמְרֵיזוֹתָיו, אֲזִי יָכוֹל הָאָדָם לִשְׁמַע שִׁבְחוֹ וְלֹא יָבֹא לוֹ שׁוּם גְּדֻלוֹת, כְּמוֹ 'מִשְׁה־רִבְנוֹ' שֶׁרָאָה פְּתוּב בַּתּוֹרָה: "וַיִּדְבֹר ה' אֶל מֹשֶׁה", "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה", וַיִּשְׂרָאֵל קוֹרְאִין בְּכָל יוֹם בַּתּוֹרָה שִׁבְחוֹ שֶׁל מֹשֶׁה, וְהוּא בְּעֵצְמוֹ מְסַפֵּר לָהֶם שִׁבְחָיו, וְלֹא הָיָה לְמֹשֶׁה שׁוּם הַתְּפָאֲרוֹת וְגְדֻלוֹת מְזֵה, כְּמוֹ שֶׁפֿתוב: "**וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנּוּ מְאֹד**".

וּבּוֹדְאֵי עַל־יְדֵי 'עֲנוּתְנוֹתוֹ', הָיָה פֶּחַ בַּיַּד מֹשֶׁה לְכַפֵּר עוֹוֹן־הָעֵגֶל, כְּמוֹ שֶׁפֿתוב: "וְאִישׁ חֶכֶם יִכְפֹּרֶנּוּ".

וְזֶה שֶׁטָּעַן מֹשֶׁה: "**וְאִם אֵין**" - הֵינּוּ 'אִם לֹא תִשָּׂא חַטָּאתְךָ' - בְּזֶה אַתָּה מְרָאָה, שֶׁאֵין לִי כְּלִי־כֶף 'עֲנִיוּת' שֶׁאוּכַל לְכַפֵּר לָהֶם עוֹוֹן הָעֵגֶל.

בְּכֵן בִּקְשָׁתִי: "**מַחְנֵי נֹא**" - כְּדֵי שֶׁלֹּא אֶכְשַׁל בְּגְדֻלוֹת, שֶׁאֵינִי רוֹאָה וְשׁוּמַע בְּכָל עֵת סִפּוֹר שְׁמִי וְשִׁבְחֵי בַּתּוֹרָה, כִּי מִי יוּכַל לְעַמֵּד בְּזֶה שֶׁיִּשְׁמַע סִפּוֹר שִׁבְחוֹ וְלֹא יִתְנַאֵה, אִם לֹא 'עָנּוּ גְדוֹל'; וְאִם אֲנִי 'עָנּוּ', צָרִיד לָךְ שֶׁתִּשָּׂא חַטָּאתְךָ, כְּמוֹ שֶׁפֿתוב (מִיכָה ז, יח): "וְעֵבֶר עַל פִּשַׁע לְשִׁאֲרֵית" וכו'. [תְּפִלָּה]

[א]

לט. ח"א ע - ה'צדיק' הוא 'יסוד עולם', כמו שפֿתוב (משלי י, כה): "**וְצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם**". וְכָל הַדְּבָרִים עוֹמְדִים עָלָיו, וַיֵּשׁ לוֹ 'פֶּחַ־הַמּוֹשֵׁד' לְהַמְשִׁיךְ כָּל הַדְּבָרִים אֵלָיו.

כִּי זֶה הַצַּדִּיק הוּא רַק יָחִיד בְּעוֹלָם, שֶׁהוּא 'יסוד עולם', שֶׁכָּל הַדְּבָרִים נִמְשָׁכִים מִמֶּנּוּ, וְאֶפְלוּ כָּל הַצַּדִּיקִים הֵם רַק עֲנָפִים מִמֶּנּוּ, כָּל אֶחָד לְפִי בְּחִינָתוֹ. יֵשׁ שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲנָף, מִמֶּנּוּ, וַיֵּשׁ שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲנָף מִן הָעֲנָף.

כִּי זֶה הַצַּדִּיק הַיָּחִיד בְּעוֹלָם, הוּא עָנּוּ וְשָׁפֵל, וּמְשִׁים עֵצְמוֹ כְּעֶפֶר, בְּבַחֲיוֹת (בְּרֵאשִׁית יח, כז): "**וְאֲנֹכִי עֶפֶר וְאֶפֶר**". וְעַל־כֵּן הוּא 'יסוד עולם', הֵינּוּ בְּחִינַת 'עֶפֶר', שֶׁכָּל הַדְּבָרִים הֵם עָלָיו.

וְזֶה שֶׁאֲנִי מִבְּקָשִׁים (תְּפִלַּת שְׁמוֹנֵה־עֶשְׂרֵה): "**וְנַפְשִׁי כְּעֶפֶר לְכָל תְּהִיָּה**" - הֵינּוּ: שִׁיְהִיָּה לָהּ 'פֶּחַ־הַמּוֹשֵׁד', לְהַמְשִׁיךְ הַכָּל אֵלָיו כְּעֶפֶר. וְזֶה הַצַּדִּיק מְמַשֵּׁךְ כָּל הַהִשְׁפָּעוֹת לְעוֹלָם וְכוּ'. (עֵינִן בְּפָנִים).

מ. ח"א עט - בְּכָל צַדִּיק וְצַדִּיק, מִי שֶׁהוּא צַדִּיק בְּאֵמֶת, יֵשׁ בוֹ 'הַתְּנַלּוֹת מְשִׁיחַ', וְאֶף־עַל־פִּי שֶׁאֵין בוֹ 'הַתְּנַלּוֹת מְשִׁיחַ', יֵשׁ בוֹ 'מִדָּה שֶׁל מְשִׁיחַ', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'מֹשֶׁה', כְּמוֹ שֶׁפֿתוב בַּזֶּה־הַקְּדוֹשׁ (בְּרֵאשִׁית כה:): "**מְשִׁיחַ דָּא מֹשֶׁה**".

כִּי 'מֹשֶׁה' מְסַר נַפְשׁוֹ בְּעַד יִשְׂרָאֵל, כִּי יָדַע שֶׁפְּלוֹתוֹ בְּאֵמֶת, וַיִּדַּע חֲשִׁיבוֹת וְגְדֻלוֹת יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁפֿתוב (בְּמִדְבָר יב, א): "**וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנּוּ מְאֹד מִכָּל הָאָדָם**", וּמִחֲמַת זֶה מְסַר נַפְשׁוֹ וְחִיּוֹתוֹ בְּעַדָם. לְכֵן מִי שֶׁהוּא צַדִּיק בְּאֵמֶת, וַיִּדַּע שֶׁפְּלוֹתוֹ, וַיִּכְיַר חֲשִׁיבוֹת יִשְׂרָאֵל - יָכוֹל לְמַסַּר אֶת נַפְשׁוֹ בְּעַדָם וְכוּ'.

מא. ח"א קל - עַל־יְדֵי 'עֲנוּה', נִצּוֹל מ'נְאוּף', וְזוֹכָה ל'שְׁמִירַת־הַבְּרִית', כְּמוֹ שֶׁאֲמַרוּ רַז"ל (סוֹטָה ד:): "כָּל הַמִּתְנַאֵה, לְסוּף נִכְשָׁל בְּאֲשֶׁת־אִישׁ, שֶׁנֶּאֱמַר (משלי ו, כו): וְאֲשֶׁת־אִישׁ נִפְשׁ יִקְרָה תְּצוּד".

וְזֶה פְּרוּשׁ הַסְּמִיכוֹת (בְּמִדְבָר יב, א): "**וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנּוּ מְאֹד**" וכו', לְפָסוּק (שִׁם יב, א): "וַתְּדַבֵּר אֱהָרֹן וּמַרְיָם בְּמֹשֶׁה" - כִּי הֵם דְּבָרוּ עַל "אֲדוֹת הָאִשָּׁה הַכַּשִּׁית אֲשֶׁר לָקַח" (שִׁם), כִּי 'בוֹשִׁית' 'עַל־שֵׁם יְפִיָּה נִקְרָאת' (רש"י שִׁם; סְפָרִי), וְהֵם אָמְרוּ: "שֶׁלְקַחָה לְשֵׁם יְפִי", וְעַל־כֵּן דְּבָרוּ עַל ה'פְּרִישוֹת', כִּי הֵם לֹא רָצוּ לְהֵאֱמִין שֶׁאֶפְשֵׁר לְהִיּוֹת 'פְּרוּשׁ'.

וְעַל־זֶה הַשִּׁיבָה הַתּוֹרָה וְסִמְכָה תְּכַף: "**וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנּוּ מְאֹד מִכָּל הָאָדָם**" - כִּי עַל־יְדֵי שֶׁהָיָה 'עָנּוּ מִכָּל הָאָדָם', הָיָה אֶפְשֵׁר לוֹ לְהִיּוֹת פְּרוּשׁ לְגַמְרֵי, וְלֹא הָיָה לוֹ 'יְחוּדָא־תְּפָאָה' כָּלֵל.

מב. ח"א קלה - 'מִשְׁה־רִבְנוֹ עָלִי־הַשְּׁלוֹם', עַל־יְדֵי "שְׁזִכָּה לְאַרְבָּעִים־וְתִשְׁעָה שְׁעָרֵי בֵינָה"

(ראש השנה כא: נדרים לח.) - זכה להיות "ענו מאד מפל האדם" (במדבר יב, ג). [תפלה יב]

מג. ח"א קמז - אין לאדם חלק בתורה כשאינו לוו' עזות דקדשה. וצריך לפלס דרכיו איך להתנהג עם העזות, לבלי להיות חסיושלום עזות פנים, כי היא מדה רעה מאד, ואף על פי כן יהיה לו עזות דקדשה. - ומדת ענוה הוא ענין אחר לגמרי.

ועקר מדת הענוה - פשיהיה במדרגה שיוכל לכתב על עצמו כמו 'משה רבנו עליו השלום' (במדבר יב, ג): **"והאיש משה ענו מאד"** - זהו מדרגת הענוה בתכלית, וכמו שמצינו באמוראים, שאמר רב יוסף (סוטה מט:): **"לא תתני ענוה דאיפא אנא"**. [תפלה יד]

מד. ח"א קצז - לשון הרע של העולם, מזיק ופוגם את העניויות - שאי אפשר להצדיקים להיות ענוים.

כי פגם לשון הרע מפריד בין ענוה לחכמה, ועל ידי זה נפגם הענוה, ואי אפשר להיות ענו. ואפלו אם יהיה ענו, הוא בלא חכמה.

וזה ידוע: ש'ענוה' בלא חכמה אינה כלום - כי בודאי אין זה מעלת הענוה, להראות עצמו בכפיפת ראש בדרך שטות כאלו הוא ענו - כי זה ענוה פסולה. ועקר הענוה פשיהיה בחכמה.

וזה היה מעלת משה רבנו עליו השלום, ששבחה התורה אותו שהיה בלי כד גדול במעלת הענוה, עד שאפלו 'לשון הרע' לא הזיק לענוותנותו, וזה שכתוב (במדבר יב, א): **"והתדבר וכו' במשה וכו'".** נמצא: שהיה פגם לשון הרע בעולם, אף על פי כן: **"והאיש משה ענו מאד"** (שם יב, ג). [תפלה טו]

מה. ח"ב ז, בסוף - 'משה רבנו היה ענו' (במדבר יב, ג), **"וענוה גדולה מכלם"** (עבודה זרה כ:).

מו. ח"ב נב - בענין ההכנעה טועים העולם הרבה, כי הלא כמה אנו מיגעין עצמנו בעבודות ובתפלה כדי לצאת מ'מחין דקטנות' למחין דגדלות, ואם כן אי אפשר שיהיה ההכנעה בפשיטות, כי אם כן הוא נכנס למקטנות - ועל כן בהכרח שיש בזה דעת.

ועל כן לאו כל אדם יכול להיות ענו פראוי, רק משה רבנו עליו השלום הוא היה "ענו מפל האדם אשר על פני האדמה" (במדבר יב, ג).

ורז"ל קראו לענוה שאינו פראוי - 'חנפה', כמו שאמרו (סוטה מא:): על 'רמיה הנביא', שהיה ענו נגד הנביא שקר חנניה, ואמר לו בהכנעה (רמיה כח, ז): **"אמן, בן יעשה ה'",** "כל המחניף וכו' לסוף נופל ביד בנו וכו'". [תפלה יג]

מז. ח"ב לח - לפעמים הצדיק נוסע על המדינה ומאיר להתלמידים, כי לפעמים אורו גדול מאד מאד, עד שאי אפשר להקטן לקבל מן הגדול במקומו, מחמת רבוי האור הגדול מאד, ומכרח הגדול להוריד ולהכניע עצמו אצל הקטן וליכף אחריו, כדי שעל ידי זה יתמעט ויתגשם האור קצת, כדי שיוכל הקטן לקבלו. נמצא פשהגדול צריך ליכף להקטן, זהו מגדל עצם מעלתו מאד. (עין לקוטי הלכות, שבת ו, כא).

ומשה רבנו עליו השלום היה גדול במעלה כלי כה, עד שאפלו לפני גדולים היה צריך להקטין עצמו ולהראות הכנעה נגדם, כמו שכתוב (במדבר יב, ג): **"והאיש משה ענו מאד מפל האדם" וכו'.**

הינו: אף על פי שגם הם היו גדולים מאד, כגון 'יהושע' ו'אהרן' - עם כלי זה היה משה רבנו עליו השלום במעלה גדולה ועצומה מאד, עד שהכרח להקטין עצמו ולהכניע עצמו נגדם, כדי שיוכלו לקבל אורו.

מח. שגחיה ר"ן נב-ג - במדת ענוה התפאר עצמו (רבנו ז"ל) מאד, שהוא ענו בתכלית הענוה. ואמר: שאין מי שזוכה לענוה באמת, כי אם מי שהוא במדרגה זו שיוכל לומר על עצמו שהוא 'ענו', כמו משה רבנו עליו השלום שכתב על עצמו (במדבר יב, ג): **"והאיש משה ענו מאד מפל האדם" וכו',** וכמו שמצינו בדברי רז"ל (סוטה מט:): **"שאמר רב יוסף, אל תתני ענוה דאיפא אנא"** (אל האמר שבטלה הענוה כי אני ענותו).

והוא (רבנו ז"ל) היה בבחינה זו, והתפאר עצמו בעצם מעלתו במדת ענוה בתכלית הבטול לגמרי.

ואמר: שהוא 'ענו' בתכלית העניויות בכל האיברים. כי יש אחד שהוא ענו ואין הענוה בלב, ויש שהוא ענו ואין הענוה מגיע באיזה איבר, אבל אצלו הענוה בתכלית בכל האיברים, כי לבו וכל איבריו הם בתכלית הפטול.

מט. חיי-מוהר"ן רסט - אומר: אני ענו מפל המפרסמים, כי כל-אחד יש לו עבודתו, ואני ענו, הינו כי אינם נחשבים אצלי ככלל, כי 'מדת ענוה' היא לבלי להחזיק עצמו לשום דבר, ולהיות בעיניו אין ואפס, ומאחר שאינם נחשבים אצלי ככלל, נמצא שאני ענו שלהם.

פרוש: שמפל המפרסמים, אני הענו, שזה עושה זאת וזה זאת, ואני איני מחזיק מהם ככלל, נמצא: שבצדוהו כלם יש לי 'מדת הענוה' ביניהם. אך את מי אני מחזיק יותר לאין, את עצמי, או אותם וכו' - ואף-על-פי-כן הנראה, שאת-עצמו הוא מחזיק יותר לאין ואפס.

וכן ב'משה רבנו עליו השלום', אינו מושב אצלי מה שכתוב בו (במדבר יב, א): שהיה "ענו מאד מפל האדם", איך שיך זאת, מאחר שכלם היו תלמידיו איך היה 'ענו' פנגדם?!

אך צריך להיות גם-כן פנ"ל, שהיה "ענו מפל האדם" - שהיה לו 'מדת הענוה' של כל האדם. הינו: שאצלו היתה ה'ענוה' של כלם, כי כלם היו אצלו בחינת 'ענוה' בבחינת 'אין ואפס', אך את עצמו היה מחזיק יותר לאין ואפס, יותר מבחינת 'אין ואפס' שהיה מחזיק אותם. והבן היטב.

[אמר המעתיק (הרב מטשעהרין זצ"ל): נראה לעניותי דעתי דרצונו לומר: כי השיג כל-כף בגדלת הבורא-יתברך, עד אשר העבודה של כל אדם היה אצלו בבחינת אין ואפס נגד גדלתו יתברך. והוא בעצמו אף-על-פי שהיה רבן של כל ישראל כי השיג יותר מכלם, אף-על-פי-כן היה מחזיק את עצמו לאין ואפס יותר מכלם. כי דיקא על-ידי שהיתה השגתו גבוהה כל-כף, על-ידי-זה השיג: שפני מדרגתו והשגתו, אין עבודתו נחשבת כלום ביותר, נגד גדלתו יתברך].

ג. לקוטי-הלכות, שבת ז, לג - על-פן הזהיר (דברים כד, ט): "לזכר מעשה מרים" - להורות: שאף-על-פי שהיו צדיקים נוראים - אף-על-פי-כן שגו בזה 'אהרן ומרים', שהרהרו אחר 'משה'. מפל-שכן שאסור לשאר העם להרהר חסין-שלום אחרי 'צדיק-האמת', אף-על-פי ששומעים מצדיקים איזה קשיא עליו. מפל-שכן וכו'.

"בחלום אדבר בו" (במדבר יב, ו)

נא. שיחות-הר"ן רסב - יש חן, שמי שיכול להשתמש בזה, יכול לעשות 'שאלת חלום' ולידע עתידות על-ידי החלומות.

כי בכל החלומות בודאי יש בהם עתידות, רק שיש בהן כמה פסלות ותבו, כמו שאמרו רז"ל (ברכות נה.): "כשם שאי אפשר לבר בלא תבו, כך אין חלום" וכו'. וגם יש חלומות ברורים, כמו שכתוב (במדבר יב, ו): "בחלום אדבר בו".

ומי שיש לו זה חן הנ"ל, חלומותיו צודקים בודאי, אלא שאפלו כששומע חלום מאחר שמספר לו, אזי נופל התבן והפסלות מן החלום, ועל-ידי-זה שומע רק החלום המברר, ויכול לפתר החלום ולידע העתידות מהם.

"ותמנת ה' יביט" (במדבר יב, ח)

נב. ח"א נא, ו - פתיב ביה (במשה רבנו - במדבר יב, ח): "ותמנת ה' יביט", בחינת 'עינים' (נמצא להלן באריכות).

נג. ח"א ריב - על-ידי 'מחאת פה אל פה' בשעת התפלה, מביטין בתמונת ה', הינו: 'דמיונות' שאנו מדמין אותו רחום וחנון, ושאר כנויים ודמיונות - כל אלו ה'דמיונות' גלו הנביאים. ונביאים' - זה בחינת 'דבור התפלה', כמו "ניב שפתים" (ישעיה נז, יט). ונ'פפים' - הם יד הנביאים.

וכשאנו מדברים בשפתינו ה'תמונות' וה'דמיונות', ומחאין בכפיים - אזי נתקים (הושע יב, יא): "ניב הנביאים אדמה" - ונתקים (במדבר יב, ח): "ותמנת ה' יביט". [תפלה טז]

"וַתְּדַבֵּר מִרְיָם וְאַהֲרֹן בְּמִשְׁהַ וְכוּ' - וְהָאִישׁ מִשֵּׁה עָנּוּ מְאֹד - לֹא כֵן עַבְדֵי מֹשֶׁה בְּכָל בֵּיתִי נֹאמְרֵי הוּא - פֶּה אֶל פֶּה אֲדַבֵּר בּוֹ וּמְרֹאָה וְלֹא בְחִידוֹת וְתַמְנַת ה' יֵבִיט וּמְדוּעַ לֹא יֵרְאֶתֶם לְדַבֵּר בְּעַבְדֵי בְּמִשְׁהַ - אֶל נָא תְהִי כַּמֶּת אֲשֶׁר בְּצִאתוֹ מִרְחֹם אִמּוֹ וַיֹּאכֵל חֲצִי בְשָׂרוֹ - וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה וְאַבְיָה יָרֵק יָרֵק בְּפָנֶיךָ הֲלֹא תִכְלֹם שְׂבַעַת יָמִים תִּסְגַּר שְׂבַעַת יָמִים מִחוּץ לְמַחֲנֶה וְאַחֵר תֵּאֱסָף"
 (בַּמִּדְבָּר יב, אֲדֹנָיִם חִיִּיבִיד)

נד. ח"א נא, ו - וְזֶה טַעַם רֵק שֶׁל הַחֲלִיצָה, שְׁנֹאמְרֵי (דְּבָרִים כח, ט): "וַיִּרְקֶה בְּפָנָיו" - "בְּפָנָיו" דִּיקָא, כִּי זֶה הוֹלֵךְ בְּלֹא זָרַע, וְלֹא הֵנִיחַ בְּרַכָּה אַחֲרָיו שְׁיִמְשִׁיכוּ 'שִׁכְלֵ-הַפְּנִים' בְּעוֹלָם עַל-יַדֵי מַעֲשֵׂיהֶם הַטּוֹבִים, וְאַחֲיוּ אֵינּוּ רוֹצֵה לְהַקִּים שֵׁם אַחֲיוּ הַמֶּת וְאֵינּוּ רוֹצֵה לִיבֵם אוֹתָהּ לְהַמְשִׁיךְ נִשְׁמַת הַמֶּת בְּעוֹלָם שְׁיִוְכַל לְתַקֵּן אוֹרֵי-הַפְּנִים.

בְּשִׁבִיל זֶה: "וַיִּרְקֶה בְּפָנָיו" - וּבְזֶה ה'רֵק' נִרְאֶה לְפַעֲמִים 'פְּנֵי הַמֶּת' דִּיקָא, וּבְזֶה ה'רֵק' הוּא נִכְלָם, וְעַקֵּר הַבוֹשָׁה הוּא בְּפָנִים, וְזֶה עַל "שֶׁלֹּא רָצָה לְהַקִּים שֵׁם אַחֲיוּ הַמֶּת" (דְּבָרִים שם, ז).

וְזֶה בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר יב, יד): "וְאַבְיָה יָרֵק יָרֵק בְּפָנֶיךָ הֲלֹא תִכְלֹם שְׂבַעַת יָמִים", בְּחִינַת "שְׂבַעַת עֲנָנִים" שְׁעַל-יַדֵם מֵאִיר "פְּנֵי הַמְּנוֹרָה" (עֵינַן לְעִיל עַל פְּסוּק בְּהַעֲלוֹתָךְ אֶת הַנְּרוֹת). וְהוּא "לֹא רָצָה לְהַקִּים שֵׁם אַחֲיוּ הַמֶּת" - עַל-פְּנֵי: "וַיִּרְקֶה בְּפָנָיו", וְהֵינּוּ 'בִּשְׂתֵי-פָנִים'.

וְזֶה שְׁאֲמָרוֹ (יְבָמוֹת נב): "הַיְבָמָה נִקְנִית בְּמֵאֲמָר", זֶהוּ 'הַפֶּךְ הַבְּשֵׁת', בְּחִינַת (תְּהִלִּים כט, ט): "כֹּלֹ 'אֲמָר' כְּבוֹד", הַפֶּךְ שֶׁל "תִּכְלֹם שְׂבַעַת יָמִים".

וְ'מִרְיָם', שְׁפָגְמָה בְּכְבוֹד 'מִשְׁהַ', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'שִׁפְעַ אֶלְקִי', וּפְגַמָּה בְּבְחִינַת "שְׂבַעַת הַנְּרוֹת" - כִּי הוּא הָיָה עָנּוּ 'שִׁפְלִי וְסִבְלָן', וְלֹא חָרָה אַפּוֹ עַל בְּזִיוָנוּ, בְּחִינַת 'חֲטָט'; וְכַתִּיב בִּיה (בַּמִּדְבָּר שם, ח): "פֶּה אֶל פֶּה אֲדַבֵּר בּוֹ", בְּחִינַת 'פֶּה'; וְכַתִּיב בִּיה (שם): "וְתַמְנַת ה' יֵבִיט", בְּחִינַת 'עֵינַים'; וְכַתִּיב בִּיה (בַּמִּדְבָּר שם, ז): "בְּכָל בֵּיתִי נֹאמְרֵי הוּא", בְּחִינַת 'אֲדֹנָי', בְּחִינַת (מִשְׁלֵי יא, יג): "נֹאמְרֵי רוּחַ מְכַסֶּה דְּבָר" - בְּשִׁבִיל זֶה נִצְטָרְעָה, "דָּא סָגִירוֹ דְּנִהוּרָא עַלְפָּא" (זֶהר תְּזַרִיעַ מט:), הֵינּוּ אוֹרֵי-הַפְּנִים הַנִּל, וְכַתִּיב בִּיה

(בַּמִּדְבָּר שם, טו): "תִּסְגַּר מִחוּץ לְמַחֲנֶה שְׂבַעַת יָמִים".

וְזֶה שְׂבַקֵּשׁ אַהֲרֹן (שֵׁם שֵׁם, יב): "אֶל נָא תְהִי כַּמֶּת אֲשֶׁר בְּצִאתוֹ מִרְחֹם אִמּוֹ וַיֹּאכֵל חֲצִי בְשָׂרוֹ" - כִּי עַל-יַדֵי "סָגִירוֹ דְּנִהוּרָא עַלְפָּא" הִיא בְּבְחִינַת 'מֶת', כִּי "מְצַרְעַ חֲשׁוֹב כַּמֶּת" (נְדָרִים סד:).

"אֲשֶׁר בְּצִאתוֹ מִרְחֹם אִמּוֹ" - זֶה בְּחִינַת 'יְבוּס' - שְׁעַל-יַדֵי ה'יְבוּס', "אֶתְתָּה אִמָּה, שְׂאֲשֵׁתוֹ נַעֲשִׂית לֹא אִם" (זֶהר לְדִלְכָד צב. מִשְׁפָּטִים ק.).

"וַיֹּאכֵל חֲצִי בְשָׂרוֹ" - הֵינּוּ: שְׂאִין לֹא 'בְּתִזְוֹג', כִּי הַבַּעַל וְאֲשֵׁתוֹ הֵם תְּרֵי פְלִגָּא גּוֹפָא, וְעַכְשָׁו שְׂאֲשֵׁתוֹ הִיא אִמּוֹ, נִמְצָא: שְׂנֵאֲכַל "חֲצִי בְשָׂרוֹ" וְאִין לֹא בְּתִזְוֹג.

[פְּרוּשׁ (מוֹהַר"ן ז"ל בַּתוֹרָה לְקוּטִי־מוֹהַר"ן): כִּי מִי שְׂמַת בְּלֹא בְּנִים, אֲשֵׁתוֹ צְרִיכָה לְהַתְיַבֵּם, וְנִתְגַלְגַּל הַמֶּת בְּהַבֵּן הַנוֹלָד מֵאֲשֵׁתוֹ שְׁנִתְיַבְמָה לְאַחֲיוּ, וְהוּא צַעַר וְעֲנָשׁ גָּדוֹל לְהַמֶּת שְׂאֲשֵׁתוֹ נַעֲשִׂית לֹא אִם, כִּי עַכְשָׁו מְכַרְח לְהִיּוֹת נוֹלָד מֵאֲשֵׁתוֹ, וְאֲשֵׁתוֹ נַעֲשִׂית לֹא אִם; כִּי זֶה 'בֵּן הַיְבָמָה' שְׂבַאֲמַת הוּא בְּעֵלְהָ שֶׁל הַיְבָמָה, וְאֲשֵׁתוֹ נַעֲשִׂית לֹא אִם, אִין לֹא בְּתִזְוֹג, מֵאַחַר שְׂבַת־זוּגוֹ נַעֲשִׂית לֹא אִם.

וְזֶהוּ שְׁפָרַשׁ רַבֵּנוּ ז"ל: שְׂבַקֵּשׁ אַהֲרֹן עַל 'מִרְיָם' שְׁפָגְמָה בְּ'שִׁכְלֵ-הַפְּנִים', שְׂזֶהוּ הַפְּגָם שֶׁל הַמֶּת בְּלֹא בְּנִים כִּי: "שֶׁלֹּא תְהִי נַעֲשִׂית חֲסִי-וְשִׁלּוּם בְּעֲנַשׁ הַיְבוּס".

וְזֶהוּ: "אֶל נָא תְהִי כַּמֶּת אֲשֶׁר בְּצִאתוֹ מִרְחֹם אִמּוֹ" - שֶׁלֹּא תְהִיָּה כַּמֶּת בְּלֹא בְּנִים, אֲשֶׁר מְכַרְח לְצִאתַת שְׁנִית בְּגִלְגוּל מִרְחֹם אִמּוֹ, הֵינּוּ שְׂאֲשֵׁתוֹ נַעֲשִׂית לֹא אִם, אֲשֶׁר מְחַמַּת זֶה "וַיֹּאכֵל חֲצִי בְשָׂרוֹ" - הֵינּוּ: 'חֲצִי גּוֹפּוֹ' נֵאֲכַל, שְׂאִין לֹא 'בְּתִזְוֹג', שֶׁהִיא "חֲצִי בְשָׂרוֹ" 'פְּלַג גּוֹפּוֹ'.

[חֵי־מוֹהַר"ן טז - מֵה שְׂכַתְּבַ שֵׁם (בְּלְקוּטִי־מוֹהַר"ן ח"א כא) בְּעֵנֵן מִרְיָם שְׂפָגְמָה בְּכְבוֹד מִשְׁהַ, וְאַהֲרֹן בְּקֵשׁ (בַּמִּדְבָּר יב, יב): "אֶל נָא וְכוּ' בְּצִאתוֹ מִרְחֹם אִמּוֹ" - שְׂזֶה בְּחִינַת 'עֲנָשׁ הַיְבוּס', עֵינַי-שֵׁם - יֵשׁ בְּזֶה 'נְפִלְאוֹת גְּדוּלוֹת' - כִּי רָמַז בְּזֶה עַל בְּתוֹ 'מִרְיָם' ז"ל, שֶׁהִתְהַוְּהוּ כְּלָתוֹ שֶׁל הָרַב ר' לִיבוּשׁ מְוֹאֲלֵטְשִׁיֶּסֶק זצ"ל, שְׁנִסְעַ לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל עִם כָּל בְּנָיו, וְעַל-יַדֵיזֶה נִסְעָה גַם בְּתוֹ לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל, וְכַמָּה שָׁנִים אַחֵר פְּטִירַת רַבֵּנוּ ז"ל נִתְיַבְמָה שֵׁם].

"וַיַּעַק מֹשֶׁה אֶל ה'" (במדבר יב, יג)

נה. ח"א עה - בתורה ותפלה, יש שני גונים: 'מחשבה' ו'צעקה'. והוא בחינת 'משה' ו'דוד'. כי ה'צעקה', בחינת (משלי א, כ): "חכמות בחוץ תרנה". וב'מחשבה', בחינת (שיר השירים ג, ב): "חמוקי ירכיב". ב'משה' פתיב (שמות ח, ח; יז, ד; במדבר יב, יג): **"וַיַּעַק מֹשֶׁה"**, וכתיב (דברים לא, א): "וַיִּלֶךְ וַיְדַבֵּר וכו', כְּלוּמַר: שְׁהִיָּה מִקְהִיל קְהִלוֹת בְּרַבִּים, וְזֶה בְּחִינַת "חכמות בחוץ תרנה".

וב'דוד' פתיב (תהלים סח, כז): "במקהלות ברכו אלקים", והוא גם כן: "חכמות בחוץ תרנה".

"אֵלֹהִים נָא רַפָּא נָא לָהּ" (במדבר יב, יג)

נו. ח"א קה - "יש אצל השם יתברך, רחמים פשוטים ו'רחמים גדולים' - רחמים פשוטים דזעיראנפין, ו'רחמים גדולים' דעתיקא סתימאה" (זהר נשא אדרא דבא קלזא).

ואנו מעוררים רחמים אצלו יתברך: שבאלו הרחמים, יעורר בעצמו את הרחמים הגדולים שאין אנו יכולים להגיע אליהם, רק הוא בעצמו יתברך צריך להתפלל עליו.

דהינו: שברחמיו הפשוטים שאנו מעוררים - על ידי אלו הרחמים, ירחם עלינו ויעורר בהם הרחמים הגדולים שלו, שהם רחמים גדולים דעתיקא סתימאה - ומשם יהיה לנו ישועה בודאי. (עין לקוטי הלכות, ערוגי תחומין ג).

וזהו פרוש הפסוק (במדבר יב, יג): **"אֵלֹהִים נָא רַפָּא נָא לָהּ"** (במדבר יב, יג) - לכאורה תמוה מאד כפל תבת "נא"! - אך עתה מבאר היטב: ש'משה רבנו עליו השלום' בקש זאת מהשם יתברך: שהוא בעצמו כביכול יתפלל ויבקש מעצמו שירפא אותה!

ועתה מה מתוק מדבש התכת המקרא הזה. וזהו: **"אֵלֹהִים נָא"** - הינו: שהתפלל לפניו יתברך ואמר לו: **"אֵלֹהִים נָא"** - ובקש והתפלל בעצמו מלפניו: **"רַפָּא נָא לָהּ"**.

נז. ח"א קעד - "כשהדינין חסו שלום גוברים על האדם, אין להתפלל עבורו להזכיר

שמו, שלא יתגברו הדינין חסו שלום" (זהר נח סטז).

וכמו דאיתא (שערי הפסוקים בראשית; לקוטי תורה להאריז"ל בראשית): **"שִׁנְח' לֹא קָרָא לוֹ אָבִיו שֵׁם בַּעַת לְדָתוֹ** [רק כשהגדיל], משום שהיה אז העולם ב'דינין'. ועל כן לא רצה אביו לתן לו 'שם' - כי על ידי השם יהיה נפר ומסים בין המקטרגים, ויוכלו הדינים להתגבר עליו".

וזהו כשהתפלל 'משה רבנו עליו השלום' על 'מרים', לא הזכיר שמה, רק אמר סתם: **"אֵלֹהִים רַפָּא נָא לָהּ"** (במדבר יב, יג) - כי מחמת שהיו הדינין גוברים עליה, לא רצה להזכיר שמה בפרוש כנ"ל.

ואהי על פי כן העלים שמה ברמז נפלא בתוך תפלתו - כי **"נ"א רפ"א"**, בגימטריא "מרי"ם יוכב"ד" מכון ממש, הינו: שם החולה ושם אמה, שצריך להזכיר על החולה כשמתפללין עליו.

הכפרת פרשת בהעלותך

"ונחל ה' את יהודה חלקו על אדמת הקדש" (זכריה ב, טז)

נח. ח"א מד - כשאנו מוחאין כף אל כף בשעת התפלה - על ידי זה יש כח בדינו לטהר אויר ארץ העמים, ולגרש אויר הטמא. כי חוזר ארצם תחת משלת הקדוש ברוך הוא, שבידו לתת לכל מי שירצה. ונטהר אויר המקום שמתפלל שם איש הישראלי, ושואב האויר הקדוש כמו בארץ ישראל. נמצא: על ידי זה התפלה היא באויר דארץ ישראל.

וזה פרוש (הושע יב, יא): **"וּבִיד הַנְּבִיאִים אֲדַמָּה"** - על ידי הידים, על ידי 'מחאת כף', הדבורים נדברים ב'אדמת קדש' (זכריה ב, טז). "נביאים" - לשון דבור.

"הסירו הנגדים הצאים" (זכריה ג, ד)

נט. ח"א יד, ה - ה'פושע'י ישראל עדין רחוקים מהקדשה מאד, ויכול להיות להם מניעות רבות,

וְצָרִיךְ לָהֶם יְגִיעוֹת רַבּוֹת כְּדֵי לְהַפְשִׁיט מֵהֶם הַבְּגָדִים
צוֹאִים שֶׁהַלְבִּישׁוּ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (זְכַרְיָה ג, ד): **"הִסִּירוּ
 הַבְּגָדִים הַצֹּאִים"**.

כִּי אֵלּוּ **"הַבְּגָדִים הַצֹּאִים"**, הֵם מוֹנְעִים אוֹתָם
 מִלְחַזֵּר לְקַדוּשַׁיִּת בְּרוּךְ-הוּא, וְהֵם מַפְסִיקִים כְּמוֹ נֶהָר
 הַמַּפְסִיק, שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהִלָּךְ דְּרֹךְ אוֹתוֹ הַנֶּהָר, וְצָרִיךְ
 לְהַשְׁלִיךְ מֵהֶם **"הַבְּגָדִים הַצֹּאִים"**, כְּדֵי לְהַסִּיר
 הַמַּפְסִיקִים וְהַמוֹנְעִים וְהַמַּסְכִּים הַמְבַדִּילִים בֵּינָם
 לְבֵין הַקִּדְשָׁה. וְעַל-יְדֵי שֶׁמַּפְשִׁיטִין וּמַשְׁלִיכִין
 מֵעֲלֵיהֶם **"הַבְּגָדִים הַצֹּאִים"** - נִתְבַטְּלִים כָּל
 הַמְנִיעוֹת וְהַמַּסְכִּים הַמְבַדִּילִים בֵּינָם לְבֵין הַקִּדְשָׁה.

פ. לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, צִיצִית ה', ז - עַל-יְדֵי
 הַעֲבֵרוֹת חֲסוֹשָׁלוֹם, נַעֲשִׂים **"בְּגָדִים צוֹאִים"** (זְכַרְיָה
 ג, א), חֲסוֹשָׁלוֹם. וְ"**בְּגָדִים צוֹאִים**" זֶה בְּחִינַת 'רִיח'
 רַע' שֶׁל הַמַּעֲשִׂים-רָעִים, שֶׁהָרִיחַ נִמְשָׁךְ בְּהַבְּגָדִים
 דִּיקָא.

כִּי כַּפִּי עֲבוֹדָתוֹ שֶׁל אָדָם - כֵּן הַלְבוּשִׁין שְׁלוֹ לְטוֹב אוֹ
 לְהַפֵּךְ, וְעַקֵּר הוּא ה'רִיח' כַּנֶּל, שֶׁעַל-יְדֵי מַעֲשִׂים-
 רָעִים חֲסוֹשָׁלוֹם, הַלְבוּשִׁין שְׁלוֹ מַעֲלִין 'רִיח-רַע',
 בְּחִינַת **"בְּגָדִים צוֹאִים"** כַּנֶּל. וְלְהַפֵּךְ עַל-יְדֵי מִצְוֹת
 צִיצִית שֶׁהֵם 'תְּקוּן הַבְּגָדִים' - עַל-יְדֵי-זֶה הַבְּגָדִים
 וְהַלְבוּשִׁין מַעֲלִין 'רִיח-טוֹב' וְכוּ' וְכוּ'.

פא. לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, חֲקוֹת-הָעֲנוּ"ם א -
 הַבְּגָדִים שֶׁל הָאָדָם, מְרַמְזִין עַל מְדוּתוֹ שֶׁל
 הָאָדָם, כַּמּוּבָא בְּסֵפֶר הָא"ב (סִפְרֵי-הַמְדוּת, בְּגָדִים א), כִּי
 ה'מַלְבוּשִׁין' הֵם כַּפִּי 'תְּקוּן-הַבְּרִית' שֶׁל כָּל אֶחָד,
 שֶׁבְּזֶה תְלוּי כָּל הַמְדוּת, כִּידוּעַ, עֵינַן בְּמֵאֵמֶר (לְקוּטֵי-
 מוֹהַר"ן ח"א) סִימָן כ"ט: "שֶׁעַקֵּר תְּקוּן הַבְּגָדִים, שִׁיחִיו
 בְּבַחֲיַנַת בְּגָדִים לְבָנִים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (קֹהֶלֶת ט, ח): 'בְּכָל
 עֵת יִהְיוּ בְּגָדֶיךָ לְבָנִים' - הוּא תְלוּי ב'תְּקוּן-הַבְּרִית'
 וְכוּ'."

וְעַל-כֵּן יִשְׂרָאֵל מְשַׁנֵּין בְּמַלְבוּשֵׁיהֶם מִכָּל הַשַּׁבָּעִים
 אַמּוֹת, וַיֵּשׁ לָהֶם כַּמָּה מִצְוֹת בְּהַבְּגָדִים, כַּגּוֹן צִיצִית
 וְשַׁעֲטָנִ"ז. כִּי הַבְּגָדִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל יִקְרִים מְאֹד, כְּמוֹ
 שֶׁכְּתוּב (שִׁיר הַשִּׁירִים ד, יא): "וְרִיחַ שְׁלֹמֹתֶיךָ כְּרִיחַ
 לְבָנוֹן". כִּי עַקֵּר קִדְשַׁת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא 'שְׁמִירַת-
 הַבְּרִית' - תְלוּיִים וְנִפְרָים בְּהַבְּגָדִים כַּנֶּל.

כִּי בְּגָדֵי יִשְׂרָאֵל הֵם בְּבַחֲיַנַת "בְּגָדִים לְבָנִים" כַּנֶּל,
 וְעַל-כֵּן זָכוּ יִשְׂרָאֵל ל'תְּקוּן-הַבְּגָדִים', דְּהֵינּוּ מִצְוֹת
 צִיצִית שֶׁהוּא 'תְּקוּן-הַבְּגָדִים', שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנַת "בְּגָדִים
 לְבָנִים", בְּחִינַת 'טְלִית לְבָן', הַפֶּךְ 'פְּגַם-הַבְּרִית'
 שֶׁמַּשֵּׂם 'פְּגַם-הַבְּגָדִים', דְּהֵינּוּ בְּגָדִים מְלַכְלָכִים עַל-
 יְדֵי 'כְּתָמִים', בְּחִינַת 'דָּם נְדוּת', שֶׁהוּא בְּחִינַת "בְּגָדִים
 צוֹאִים" (זְכַרְיָה ג, א).

כִּי עַקֵּר הָעֲנֵשׁ שֶׁנַּעֲנִשִׁין לְהַתְּלַבֵּשׁ ב'בְּגָדִים צוֹאִים"
 חֲסוֹשָׁלוֹם, הוּא רַק עַל-יְדֵי 'פְּגַם-הַבְּרִית', כְּמוֹ
 שֶׁכְּתוּב (זְכַרְיָה ג, א): **"וַיְהוֹשֻׁעַ הָיָה לְבָשׁ בְּגָדִים
 צוֹאִים" - וְזֶה הָיָה "עַל שֶׁהָיוּ בָּנָיו נִשְׂוִאי
 נְכָרִיּוֹת"** (סִנְהֶדְרִין צג).

כִּי 'פְּגַם-הַבְּרִית' נִפְרָ בְּהַבְּגָדִים, בְּבַחֲיַנַת (יְרֵמְיָה ב, לד):
"גַּם בְּכַנְפֶיךָ נִמְצְאוּ דָם, נִפְשׁוֹת אֲבִיוֹנִים נְקִיִּים", שֶׁזֶה
 בְּחִינַת 'פְּגַם-הַבְּרִית', שֶׁהוּא "כְּאֵלוֹ שׁוֹפֵךְ דָּם נְקִי חֲסֵ-
 וְשָׁלוֹם" (נִדָּה יג).

כִּי **"בְּגָדִים צוֹאִים"**, שֶׁהֵם בְּגָדִים מְלַכְלָכִים
 מִכְּתָמִים וְדָם נְדוּת, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת 'טְלִית אָדָם', שֶׁהוּא
 הַפֶּךְ מ'צִיצִית', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'טְלִית לְבָן' כַּנֶּל - כִּי
 'טְלִית אָדָם' הוּא בְּחִינַת 'עֲשׂו', כַּמּוּבָא בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ
 (ח"א ח) וְכוּ'.

"וְנָתַתִּי לָךְ מַהֲלָכִים בֵּין הָעַמִּדִים הָאֵלֶּה" (זְכַרְיָה ג, ז)

פב. לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, הַשְּׁנַמַת-הַבְּקָר ד, ז -
 ה'צִדִּיקִים' נִקְרָאִים 'מַהֲלָכִים', עַל-שֵׁם שֶׁהוּלָכִים
 מְדַרְגָּא לְדַרְגָּא תְּמִיד, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (זְכַרְיָה ג, ז): **"וְנָתַתִּי
 לָךְ מַהֲלָכִים בֵּין הָעַמִּדִים"** וְכוּ'.

פג. לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, עֲנִין קָדִישׁ ו -
 ה'מַלְאָכִים' אֵין לָהֶם 'בְּחִירָה' כִּי נִקְרָאִים
"עוֹמְדִים" (זְכַרְיָה ג, ז).

פד. לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, עֲרוּבֵי-תְחוּמִין ה, ד -
 זֶה יְדוּעַ: שֶׁהַחֲלוּק שֶׁבֵּין ה'צִדִּיק' וּבֵין ה'מַלְאָכִים',
 הִיא ה'בְּחִירָה' - שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה נִתְעַלָּה אוֹר נִשְׁמַת
 הַצִּדִּיק וְהַשְּׁגָתוֹ, מֵאוֹר נִשְׁמַתָּם וְהַשְּׁגָתָם שֶׁל
 הַמַּלְאָכִים וְהַשְּׂרָפִים וְכוּ' - מַחֲמַת שֶׁנִּקְרָאִים
"עוֹמְדִים" (זְכַרְיָה ג, ז), וְאֵין לָהֶם 'בְּחִירָה'.

"רֵאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת זָהָב בְּלֶה וְגִלְהָה עַל רֵאשָׁה, וְשִׁבְעָה נִרְתִּיָּה עָלֶיהָ, שִׁבְעָה וְשִׁבְעָה מוֹצְקוֹת לְנֹרוֹת אֲשֶׁר עַל רֵאשָׁה - וְשָׁנִים זִיתִים עָלֶיהָ אֶחָד מִיָּמִין הַגִּלְהָה וְאֶחָד עַל שְׂמֹאלָהּ - וְאֶעַן וְאָמַר אֶל הַמְּלֶאךָן הַדָּבָר בִּי לֵאמֹר מָה אֱלֹה אֲדֹנִי - וַיַּעַן וְכוּ' לֹא בָחִיל וְלֹא בָנַח בִּי אִם בְּרוּחִי אָמַר ה' צְבָאוֹת - מִי אַתָּה הֵרָה גְדוֹל לִפְנֵי זָרְבָבֶל לְמִישֹׁר וְהוֹצִיא אֶת הָאֶבֶן הָרֵאשִׁי תִשְׂאוֹת חֵן חֵן לָהּ" (זְכַרְיָה ד, בִּגְדִידוֹ)

ס.ה. ח"א.ת.ח - וְזָהוּ (זְכַרְיָה ד, ב): "רֵאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת זָהָב" - הִיא הַתּוֹרָה "הַנְּחַמְדִים מְזַהָב" (תַּחֲלִים יט, א).

"וְגִלְהָה עַל רֵאשָׁה" - פֶּרֶשׁ רַש"י: "מַעֲיָן" - הוּא "הַמַּעֲיָן הַיּוֹצֵא מִבֵּית ה'" (יוֹאֵל ד, יח), הוּא הַתַּפְּלָה.

"וְשִׁבְעָה נִרְתִּיָּה" - הֵם "הַנְּשִׂמוֹת דְּאֶתְרֵבִיאֵן בְּגוֹן" (תַּקוּנֵי-זֵהָר ל), הַנְּחַלְקִים לְשִׁבְעַת כְּתוּבֹת.

"שִׁבְעָה וְשִׁבְעָה מוֹצְקוֹת" - הֵם מ"ט אֹרוֹת, שֶׁהוּא 'אוֹר הַגְּנוּז לְעֵתִיד' (רַש"י שֵׁם בְּזְכַרְיָה), בְּחִינַת: "עֵדוּן עֵין לֹא רָאִתָּה" (תַּקוּנֵי-זֵהָר פ.ה), שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתַּפְּלָה בְּנ"ל.

"וְשָׁנִים זִיתִים עָלֶיהָ" - פֶּרֶשׁ רַש"י: "שְׁנֵי אֵילָנוֹת" - הֵינוּ: 'אֵילָנָא דְּחַיִּי' וְ'אֵילָנָא דְּמוֹתָא', הֵינוּ: 'טוֹב וְרַע'.

וְזָהוּ: "אֶחָד מִיָּמִין וְאֶחָד מִשְׂמֹאל" - "וּמִשֵּׁם יִפְרֹד" (בְּרַאשִׁית ב, י) - שֶׁנִּפְרָד הָרַע מִהַטּוֹב, זֶה לְיָמִין וְזֶה לְשְׂמֹאל.

"וְאָמַר אֶל הַמְּלֶאךָן מָה אֱלֹה, וַיַּעַן וְכוּ' לֹא בָחִיל וְלֹא בָנַח בִּי אִם בְּרוּחִי" - הֵינוּ בְּחִינַת ה'רוּחֵי-חַיִּים'. בִּי עַל-יַדֵּי 'תּוֹרָה וְתַפְּלָה, שֶׁעַל-יַדֵּי-זָהָה מְבָרְרִין הַטּוֹב מִן הָרַע, שֶׁזֶּה בְּחִינַת כָּל 'מִרְאָה הַמְּנוֹרָה' בְּנ"ל - עַל-יַדֵּי-זָהָה זוֹכָה ל'רוּחֵי-חַיִּים', וְנִשְׁלָם כָּל ה'חִסְרוֹנוֹת'.

וְזָהוּ: "לֹא בָחִיל וְלֹא בָנַח בִּי אִם בְּרוּחִי אָמַר ה' צְבָאוֹת, מִי אַתָּה הֵרָה גְדוֹל לִפְנֵי זָרְבָבֶל לְמִישֹׁר" וְכוּ'. בִּי 'זָרְבָבֶל' הִיָּה אֶז 'הַצַּדִּיקֵי-הַדּוֹר', וְעָמְדוּ בְּנִגְדוֹ כַּמָּה רְשָׁעִים לְבַטְלוֹ מִעֲבוֹדָתוֹ.

וְעַל זֶה נֶאֱמַר: "לֹא בָחִיל וְלֹא בָנַח בִּי אִם בְּרוּחִי" וְכוּ' - שֶׁעַל-יַדֵּי בְּחִינַת הַמְּשַׁכֵּת ה'רוּחֵי-חַיִּים'

שֶׁמִּשְׁיָד ה'צַדִּיקֵי-הַגְּמוּרָה, עַל-יַדֵּי-זָהָה וְכַנִּיעַ וַיִּפֹּל כָּל הַשּׁוֹנְאִים, בְּחִינַת: "מִי אַתָּה הֵרָה גְדוֹל לִפְנֵי זָרְבָבֶל לְמִישֹׁר" - שֶׁכָּל הַמּוֹנָעִים הַעוֹמְדִים לִפְנֵי כְּהֵר, כָּלֵם יִתְבַּטְּלוּ עַל-יַדֵּי בְּחִינַת ה'רוּחֵי-חַיִּים' הַנ"ל.

ס.ו. לְקוּטֵי-הַלְנוֹת, בְּרַפְת־הַשִּׁחַר ה, מ.ז - וְזָהוּ בְּחִינַת 'מִרְאָה הַמְּנוֹרָה שֶׁל זְכַרְיָה', שֶׁמִּפְטִירֵין ב'פְּרִשְׁת בַּהֲעֹלוֹתָד' וּב'שִׁבְת הַנְּבִיָּה, שֶׁרָאָה אֶת הַמְּנוֹרָה וְכוּ' - "וְשָׁנִים זִיתִים עָלֶיהָ אֶחָד מִיָּמִין וְאֶחָד מִשְׂמֹאל, וְאָמַר מָה אֱלֹה אֲדֹנִי, וַיֹּאמֶר לוֹ הֲלֹא יָדַעְתָּ מָה אֱלֹה, וַיֹּאמֶר לֹא יָדַעְתִּי" (זְכַרְיָה ד, ה).

הֵינוּ: שְׁנֵים זְכַרְיָה נִתְקַשְׁה עַל עֶסֶק תַּקוּן הַמְּנוֹרָה מְאֹד - מִחֲמַת שֶׁרָאָה ש'שָׁנִים זִיתִים עָלֶיהָ", שֶׁהֵם 'שְׁנֵי אֵילָנוֹת', "אֶחָד מִיָּמִין וְאֶחָד מִשְׂמֹאל", שֶׁהֵם בְּחִינַת 'אֵילָנָא דְּחַיִּי' וְ'אֵילָנָא דְּמוֹתָא', שֶׁהֵם בְּחִינַת 'סְטְרָא-דְּקַדְשָׁה' וְ'סְטְרָא-אֲחָרָא' שֶׁבְּנִגְדָה - שֶׁמִּתְגַּבֵּר בְּכָל פְּעַם 'רַע' לְעַמַּת 'טוֹב' וְכוּ'.

עַל-כֵּן שָׁאֵל (שֵׁם א, ט; ב, ב): "מָה אֱלֹה" שְׁתֵּי פְּעָמִים - בִּי לֹא הָיָה יָכוֹל לְהַשִּׁיג אִיךְ יְכוּלִין לְכַבֵּשׁ הֵר כְּזֶה? מֵאַחַר שֶׁהַסְטְרָא-אֲחָרָא מִתְגַּבֵּרַת בְּנִגְד כָּל אָדָם כָּל-כַּף כְּלִיכָף בְּכָל פְּעַם.

וְהַשִּׁיב לוֹ הַמְּלֶאךָן (שֵׁם פְּסוּק ו): "לֹא בָחִיל וְלֹא בָנַח, בִּי אִם בְּרוּחִי אָמַר ה' צְבָאוֹת" - בְּחִינַת 'רְצוֹן' שֶׁנִּקְרָא "רוּחַ ה'" כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יִחְזָקָל כ, לב): "הַעֲלֵה עַל רוּחְכֶם".

הֵינוּ: עַל-יַדֵּי 'תַּקְוָה הַרְצוֹן-דְּקַדְשָׁה' הַנִּמְשָׁךְ מ"רוּחַ ה'" עַל-יַדֵּי ה'צַדִּיקֵי-אֱמֶת' בְּחִינַת 'מִשְׁה' - עַל-יַדֵּי-זָהָה יִתְגַּבֵּר כָּל אֶחָד, "לֹא בָחִיל וְלֹא בָנַח", בִּי אִם עַל-יַדֵּי 'תַּקְוָה הַרְצוֹן' וְכוּ' וְכַנ"ל.

וְזָהוּ (זְכַרְיָה ד, ז - שֵׁם בַּהֲפִטְרָה): "מִי אַתָּה הֵרָה גְדוֹל לִפְנֵי זָרְבָבֶל לְמִישֹׁר" - שֶׁאֲפֹלוּ ה'הֵרָה גְדוֹל', שֶׁהוּא בְּחִינַת הַשּׁוֹנְאִים וְהַמּוֹנָעִים הַגְּדוֹלִים (וְכַעֲיִן שֶׁפֶרֶשׁ רַש"י שֵׁם). "לִפְנֵי זָרְבָבֶל לְמִישֹׁר" - בִּי כָּלֵם יִתְבַּטְּלוּ לִפְנֵי ה'צַדִּיקֵי-הַאֱמֶת', בְּחִינַת "זָרְבָבֶל שֶׁהוּא בְּחִינַת מְשִׁיחַ" (תַּנְחוּמָא תוֹלְדוֹת יד), עַל-יַדֵּי 'תַּקְוָה-הַרְצוֹן' שֶׁיֵּאִיר בִּישְׂרָאֵל, וְכַנ"ל. (עֵינ־שֵׁם בְּפָנִים בְּאַרְיִכוֹת בְּעֵינֵי קַדְשַׁת נְרוֹת הַמְּנוֹרָה).

לקוטי תפלות על התורה - פרשת בהעלותך

תפלות בענין: שבעת הנרות | על פי ה' יסענו | שטו העם ולקטו | פאשר ישא האמן את הינק | והמה בפתבים | אדוני משה כלאם | והאיש משה ענו מאד | ותמנת ה' יביט

ושלום, חוס וחסני ורחם עלי והצילני, ומלט נפשי מעתה מפגם הראות, ולא אתור אחר לבבי ואחר עיני, "העבר עיני מראות שוא בדרכיך חייני".

וזכני לקדש את אזני, ואזכה לשמע תמיד דברי חכמים אמתיים, ולהאמין בהם, ויהיה לי אמונת-חכמים בשלמות. ותהיה בעזרי, שאטה אזני תמיד לשמע דברי חכמים אמתיים, ויכנסו דבריהם באזני, ויעזרו את לבבי באמת, לשוב אליך ולעשות רצונך תמיד.

ותשמרני ותצילני, שלא אשמע לעולם ולא יפנס באזני שום דבור הפגום, ולא אשמע ולא אקבל שום דבור לשון-הרע ורכילות, ולא אשמע דבורי גבול-פה לעולם, ולא שום דבור פגום. רק אזכה לשמע תמיד דבורים קדושים, מפי צדיקים וכשרים אמתיים, דבורים המקדשים את און השומעים.

וזכני שיהיה לי יראת-שמים באמת, ועל-ידי-זה אזכה לקדש את חוטי, ויקים בי מקרא שפתוב: "והריחו ביראת ה'".

וכל מה שפגמתי עד הנה ב"שבעת הנרות" האלו, על-ידי עונותי ופגמי המרבית שהטאתי עויתי ופשעתי

א] לקוטי-תפלות ח"א כא

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כא, 'עתיקא טמיר וקתים' - לעיל אות א)

"בהעלתך את הנרות, אל מול פני המנורה

יאירו שבעת הנרות" (במדבר ח.ב)

"צריך להדליק עד שתהא שלהבת עולה מאליה" (רש"י: שבת כא.)

שנזכה לקדשת 'שבעת הנרות' - ונזכה על-ידי-זה לאור המקיפים הקדושים, 'שפע רוח-הקדש' - ושיתלהב לבנו בהתלהבות גדול, ושתהא שלהבת לבנו עולה תמיד מאליה

ובכן יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, מלא רחמים, שתרחם עלינו, ותעזרנו ותושיענו מהרה, שנתחיל מעתה לקדש את "שבעת הנרות המאירין אל מול פני המנורה הקדושה", שהם: העינים, והאזנים, והפה, והחטם.

ותזכני לקדש את פי, שלא יצא דבר שקר מפי לעולם, ולא שום דבור הפוגם את הפה חסו-שלום, רק כל דבורי יהיו דברי אמת תמיד בקדשה ובטהרה, ואזכה לקדש את פי, בתורה ובתפלה ובכל מיני דבורים המקדשין את הפה.

ותזכני לקדש את עיני, ותעזרני להעצים את עיני מראות ברע, ותהיה בעזרי שלא יהיה לי שום הסתכלות על שום דבר שבעולם-הזה כלל.

ובפרט תעזרני ותצילני ותמלטני, שלא אסתכל חסו-שלום על שום דבר המביא לידי הרהור חסו

לפניך, ופגמתי בפי, ובעיני, ובאזני, ובחוטמי, מנעוריי עד היום הזה, בשונג ובמזיד באנס וברצון, על כלם תמחל ותסלח לי מלא רחמים חנון המרבה לסלח, ותתקן ברחמיך כל הפגמים האלו, ולא יהיה נשאר מהם שום רשם כלל, כי אתה ידעת כי אין בנו כח לתקן הפגמים האלו, כי הרבינו לפשע ולפגם בהם.

כי מי יוכל לשער ולהעריך ולספר כל החטאים והפגמים באמרי פינו, מיום היותינו על האדמה עד היום הזה. וכמה שקרים יצאו מפי כמעט בכל יום ויום, וכמו כן שאר חטאים ופגמים גדולים שפגמתי באמרי פי, בדבורי לשון הרע ורכילות, וליצנות, ודברים בטלים, בלי שיעור וערך ומספר.

ובפרט רבוי ועצם הפגמים המרבים והגדולים שפגמתי בעיני, מי יוכל לשערם ולספרם, מי יוכל לפורטם בפה, ונמנע ממני אפלו להתודות עליהם, מכל־שכן לעשות תקונים הרבה כפי רבוי הפגמים האלה לתקנם, כי עדין לא עבר עלי יום אחד מימי שלא פגמתי בו בעיני, בשונג ובמזיד באנס וברצון.

ואתה לבד יודע, עד היכן מגיע פגם העינים, אשר כל התורה בלה תלויה בהם, אוי לי וי לי, מה אומר מה אדבר, אם אמרתי אספרה כמו אפס קצה מפגם העינים שפגמתי בכל יום ויום, יכלה הזמן והמה לא יכלו, "אספרם מחול ירביון".

ואם אתה בעצמך לא תעשה למענך חסיושלום, ותתקן כל הפגמים

העצומים האלה ברחמיך, אין בידינו לתקן פגם אחד מהם, מכל־שכן כלם. "אם עונות תשמר ק"ה ה' מי יעמד. כי עמך הסליחה למען תורא".

חוס וחמל עלינו, חוס ורחם עלינו, כי אין לנו שכל ודעת איך לרצות ולפייס אותך על כל הפגמים הגדולים והנוראים האלה, שפגמנו עד הנה ב"שבעת הנרות" הקדושים האלו הנמשכין מן המח הקדוש.

ומעצם רבוי הפגמים האלו שפגמנו ב"שבעת הנרות" הקדושים האלו, על־ידי־זה נפגם דעתנו ונתעפר שכלנו ונתבלבל מחנו ודעתנו, ומחמת זה באים עלי קשיות ובלבולים ועקמימיות שבלב, ומבלבלים ומעקמים את דעתי ולבי מאד, עד שאיני יכול להתקרב לשום דבר שבקדשה כראוי, ורוצים לרחק אותנו לגמרי חסיושלום מעבודתך באמת.

אנא ה', יהמו מעיך עלינו, "האזינה קולי בקראי לך". ותהיה בעזרנו, שנוזפה לעורר ולהוליד תמיד תעלומות המוחין על־ידי קול צעקתנו.

ותרחם עלינו ותושיענו ותזכנו, לקדש ולטהר באמת את "שבעת הנרות" היוצאים מן המח שבראשינו, שהם הפה, ותרין עינינו, ותרין אוזנינו, ותרין נוקבי חוטמא. ועל־ידי־זה נוזפה להמשיך אלינו 'אור־הפנים' שהוא 'שפע אלקי', שהוא השגת המקיפים הקדושים של השכל.

ותשפיע עלינו רוח קדשך, ונוזפה ברחמיך להבין ולהשיג בכל

פעם מקיפים חדשים דקדשה, ונזכה להבין ולהשכיל עמקי סודותיה, ותעזרנו שנזכה בכל פעם לקדשה יתרה, למען נזכה בכל פעם להשיג מקיפים חדשים, להכניסם לפנינו לתוך שכלנו, להבין ולהשיג בכל פעם הבנות והשגות חדשות דקדשה, מה שלא היינו יודעים להבין ולהשיג מקדם.

ונזכה להפיר אותך גם בעולם הזה, ולהשיג גדלתך ורוממותך כל מה שאפשר להשיג בעולם הזה, פי לכך נוצרנו לידיע ולהשיג אותך. ואתה עתיד לקבל דין וחסד שבין מאתנו על זה, על מי שלא השתדל לקדש עצמו באמת בזה העולם, עד שישגי השגת אלקותך וידיעת רוממותך יתברך ויתעלה שמה לעד. חוס וחסד נא עלינו, ועזרנו ברחמיך להשגות גבוהות יותר בכל פעם בקדשה ובטהרה, באמת ובאמונה שלמה.

האמת ידעתי, רבנו דעלמא כלא, פי אני רחוק עכשיו מזה כל-כך, עד שאיני יכול עתה אפלו לבקש ולהעתיר ולהפציר אותך עליזה, אבל מה אעשה ואבי שבשמים גור, פי אתה בעצמך גזרת עלינו בתורתך עלידי צדיקיך האמתיים, שנשתדל ונתאמץ תמיד להפיר ולהשיג ולדעת אותך באמת ובלב שלם.

רבנו של עולם, חוס וחסדנו ושמע קול תפלתנו ברחמים, ותשפיע עלינו שפע אלקי, שפע השכל האמת, שפע המקיפים הקדושים, שפע רוח הקדש. ויפתח לנו אור השכל, וימחר

תנועת שכלנו, להשיג במהירות גדול השגת המקיפים הקדושים, ונזכה להשיג שכל הנקרא 'קדם' שהוא 'אור-הפנים', עד שלא נצטרך להשתמש בשום הקדמה. ועל-ידי מהירת תנועת השכל הזה, נזכה שתהא "שלהבת לבנו עולה תמיד מאליה".

ותעזרנו תמיד, שיתלהב לבנו בהתלהבות גדול באמת לעבודתך וליראתך "ברשפי שלהבת יי-ה", ועל-ידי התלהבות דקדשה של הלב, נזכה לתקן את כל הפגמים שפגמנו על-ידי התלהבות-הלב דסטרא-אחרא. ונזכה לתקן מהרה את כל פגם החמימות וההתלהבות שהיה לנו לדברים גשמיים, לתאוות-רעות ומדות-רעות, עד אשר באנו לידי חטאים ועונות גדולים, על-ידי התלהבות-הלב, לתאוות עולם-הזה.

על-כן באתי "לשחר פניך", אדונינו אלקינו, יכמרו רחמיך עלינו, ותשתדל בהצלותינו, ותתאמץ בתקון נפשותינו, ותעזרנו מעתה שלא יהיה לנו עוד שום התלהבות בלבנו לשום תאוה שבעולם, אפלו לדברים המתרים, מפל-שפן וכל-שפן שלא יעלה בלבנו שום התלהבות חס-ושלום, לשום דבר האסור לנו.

ותעזרנו ותחננו ותשפיע עלינו בחמלתך, שנזכה שיהיה לנו התלהבות-הלב דקדשה, להתלהב בשלהובין-דרחימותא לשמה ולעבודתך באמת, להתפלל ולהתחנן, ללמד וללמד ולקיים את כל מצותיך בהתלהבות גדול

בְּקִדְשָׁהּ וּבִטְהָרָה כְּרִצוֹנָךְ הַטוֹב בְּאֵמֶת.
וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְתַקֵּן כָּל פְּגָם
הַהִתְלַחְבוֹת דְּסִטְרָא-אַחֲרָא, שֶׁהִיָּה בְלִבֵּנוּ
מִנְעוּרֵינוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה, בְּאִפְן שְׂנוּכָה
שִׁיטְהַר לְבַבֵּנוּ בְּאֵמֶת.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְפָרֵשׁ שִׁיחַתֵּנוּ
לְפָנֶיךָ תָּמִיד, וְנִזְכָּה
לְרִצּוֹת וּלְפִיִּם אוֹתָךְ וּלְהִתְחַנֵּן לְפָנֶיךָ
בְּכָל-פַּעַם, בְּדַבּוּרִים חֲדָשִׁים אֱמִתִּיִּים,
שִׁיחֵיָה לְנַחַת וּלְרִצּוֹן לְפָנֶי כִּסֵּא כְבוֹדְךָ.
וְנִזְכָּה לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּהִתְקַרְבוֹת גְּדוֹלָה
בְּאֵמֶת וּבִלְבַב שָׁלֵם, כַּאֲשֶׁר נֶאֱמַר לְעַם
סִגְלֶתְךָ. "לֵב טָהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹקִים, וְרוּחַ
נָכוֹן חֲדָשׁ בְּקַרְבִּי. אֵל תִּשְׁלִיכֵנִי מִלְּפָנֶיךָ,
וְרוּחַ קִדְשְׁךָ אֵל תִּקַּח מִמֶּנִּי."

☪ [ב] תְּפִלּוֹת-וְתַחֲנוּנִים ☪
הַשְּׂמִטָּה וְהַמְשָׁךְ לְלִקְוֹטֵי-תְּפִלּוֹת' ח"א כֹּא הֵנ"ל
"לֹא בֶן עֲבָדֵי מֹשֶׁה, בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא. פֶּה אֵל פֶּה
אֲדַבֵּר בּוֹ וְגו', וְתַמְנַת ה' יִבִּיט" (בַּמִּדְבָּר יב, ז'ח)
טְנוּכָה לְקִדְשֵׁי שֶׁת' שִׁבְעַת הַנְּרוֹת' - וְטְנוּכָה לְהֶאֱרָה
וְהִתְנוּצְצוֹת דְּקִדְשָׁהּ מִקְדָּשֵׁי מִטְהָרֵינוּ עַל-יְדֵי-הַשְּׁלוֹם'

אֲנִי מֶלֶךְ רַחוּם וְחַנוּן, זִכְנִי לְהִיּוֹת עָנּוּ
שָׂפָל וְסַבְלָן, וְלֹא יַחֲרֶה אִפִּי עַל
בְּזִיוְנִי, וְלֹא אֶכְעַס לְעוֹלָם עַל שׁוֹם דְּבַר,
שֶׁזֶה גַם-כֵּן בְּחִינַת קִדְשַׁת הַחֹטֵם. וְזִכְנִי
לְקַדֵּשׁ פִּי וְעֵינַי וְאָזְנִי כָּל כֶּךָ.

עַד שִׁימְשֹׁךְ עָלַי אֵיזָה בְּחִינַת הָאֲרָה
וְהִתְנוּצְצוֹת דְּקִדְשָׁהּ מִקְדָּשֵׁי מִטְהָרֵינוּ
רַבֵּנוּ עַל-יְדֵי-הַשְּׁלוֹם, הַמְלַבֵּשׁ בְּכָל אֲבִיר
מִיִּשְׂרָאֵל, וְזָכָה לְרוּחֵ-הַקִּדְשׁ, רוּחַ
נְבוּאָה, בְּמִדְרָגָה נִפְלְאוֹה מְאֹד, עַד
שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ: "פֶּה אֵל פֶּה אֲדַבֵּר בּוֹ".
וְנֶאֱמַר בּוֹ: "וְתַמְנַת ה' יִבִּיט". וְנֶאֱמַר בּוֹ:
"בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא."

וְעַל-יְדֵי-זֶה אִזְכָּה בְּמִדְרָגַתִּי הַשְּׂפָלָה
מְאֹד גַּם-כֵּן, לְאֵיזָה
הַתְּנוּצְצוֹת דְּקִדְשָׁהּ שִׁישׁ בּוֹ מִבְּחִינַת
רוּחֵ-הַקִּדְשׁ, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'רוּחַ חֲכָמָה'
הַבָּא מִ'קִּדְשׁ'.

וְאִזְכָּה עַל-כָּל-פָּנִים בְּשַׁעַה שְׂאֵנִי
עוֹסֵק בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה,
שֶׁתִּמְשִׁיךְ עָלַי הָאֲרָה וְהִתְנוּצְצוֹת אֱלֻקוֹת
בְּלִבִּי בְּאֵמֶת, עַד שִׁיחֵיָה בְּזֶה אֵיזָה בְּחִינַה
כָּל-שֶׁהוּא מִבְּחִינַת: "וְתַמְנַת ה' יִבִּיט".

וְאִזְכָּה לְקִיָּם בְּתַמִּידוֹת מִקְרָא
שְׂפָתוֹב: "שׁוֹיֵתִי ה' לְנִגְדֵי
תָּמִיד", וְאִזְכָּה לְהִיּוֹת דְּבוּק בְּךָ לְעוֹלָם,
בְּפֶרֶט בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה אִזְכָּה לְהִתְפַּלֵּל
לְפָנֶיךָ בְּדַבְּקוֹת גְּדוֹלָה.

וְתִהְיֶה תְּפִלַּתִּי שְׂנוּרָה בְּפִי, עַד שִׁיחֵיָה
דְּבוּרֵי הַתְּפִלָּה שְׁלִי בְּבְחִינַת
רוּחֵ-הַקִּדְשׁ, רוּחַ נְבוּאָה. וְאִזְכָּה לְדַבֵּר
עִמָּךְ וּלְשַׁפֵּךְ שִׁיחֵי לְפָנֶיךָ, "כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר
אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ פָּנִים בְּפָנִים" ו"פֶּה אֵל
פֶּה". וְאִזְכָּה לְהִיּוֹת "נֶאֱמָן רוּחַ מְכַסֶּה
דְּבַר".

וְזִכְנֵנוּ לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיקֵי-אֱמֶת, שְׂזִכּוּ
לְקַדֵּשׁ אֶת ה"שְׁבַעַת הַנְּרוֹת"
בְּשִׁלְמוֹת, עַד שְׂזִכּוּ לְבְּחִינַת 'שִׁפְעַ
אֱלֹקִי', בְּחִינַת 'רוּחֵ-הַקִּדְשׁ', בְּחִינַת
'הַשְּׂגַת אוֹרוֹת הַמִּקִּיפִין', אוֹרֵי-הַפָּנִים,
בְּמִדְרָגָה עַלְיוֹנָה מְאֹד. "שְׂמֶרָה נַפְשִׁי
וְהִצִּילֵנִי", שֶׁלֹּא אֶפְגַּם בְּכְבוֹדֵם חֵס־
וְשָׁלוֹם, וְלֹא אֶסוּר מִדְּבַרְיָהֶם יָמִין
וְשִׂמְאֵל.

וְהִצִּילֵנִי מִכָּל מִינֵי חַרְפוֹת וּבִישׁוֹת
הַבָּאִים עַל אֱלֹהֵי הַפּוֹגְמִים
בְּקִדְשַׁת "שְׁבַעַת הַנְּרוֹת", בְּקִדְשַׁת 'אוֹרֵ-

הַפָּנִים, חֲסִי־שָׁלוֹם, בַּפֶּרֶט עַל־יְדֵי שְׁפוֹגָמִים חֲסִי־שָׁלוֹם בְּכַבּוּד חֲכָמִים אֲמִתִּיִּים שִׁזְכוּ בְשִׁלְמוֹת לְקֹדֶשֶׁת "שִׁבְעַת הַנְּרוֹת" וְהַמְשַׁכַּת 'אוֹר־הַפָּנִים' בְּעוֹלָם.

עַל־כֵּן הוּם וְחַמַּל נָא עָלֵינוּ, וְזִכְנוּ לְעֶסֶק כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ בַתּוֹרָה וְעִבּוּד־הַשֵּׁם בְּאֲמֶת, וְנִזְכָּה לְהַרְבוֹת בַּתְּפִלָּה וְתַחֲנוּנִים, וְלַצַּעַק הַרְבֵּה מֵעַמְּךָ לְבָנָי, עַד שֶׁנִּזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ הַמַּחֲיִן מִהָעוֹלָם אֶל הַגּוֹי, מִבְּחִינַת עֲבוּר לַפְּדָה. וְנִזְכָּה לְקֹדֶשֶׁת "שִׁבְעַת הַנְּרוֹת" בְּשִׁלְמוֹת.

עַד שֶׁנִּזְכָּה עַל־יְדֵי־זָהָה, לְהַמְשִׁיךְ הַמַּחֲיִן מִבְּחִינַת מְקִיפִין לְפָנִימִיִּים. עַד שֶׁנִּזְכָּה, לְהַמְשִׁיךְ אוֹר הַחֲכָמָה וְהַמַּחֲיִן דְּקֹדֶשֶׁה שֶׁהֵם בְּחִינַת 'שִׁפְע אֱלֹקִי', רֹוּחַ־הַקֹּדֶשׁ, 'אוֹר־הַפָּנִים', לְתוֹךְ פָּנִימִיּוֹת דַּעֲתָנוּ מִמָּשׁ. עַד שֶׁנִּזְכָּה עַל־יְדֵי־זָהָה, שֶׁנִּתְדַבֵּק בָּךְ לְעוֹלָם, וְלִהְיוֹת נִכְלָל בְּאַחַדוֹתֶיךָ בְּאֲמֶת גַּם בְּחַיִּים חַיּוֹתָנוּ בְּעוֹלָם־זָהָה.

☉ [ג] לְקוּטִי־תַפְלוֹת ח"א מ ☉
 (עַל־פִּי לְקוּטִי־מוֹהָרִין ח"א מ, אֶלֶף מַסְעֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל)
 "עַל פִּי ה' יִחַנו, וְעַל פִּי ה' יִסְעוּ" (בַּמִּדְבָּר ט, כ"ג)
 שֶׁנִּזְכָּה לִידַע אֵיךְ לְהַתְנַהֵג בְּעִנְיָנֵי 'נְסִיעוֹת לְדַרְכִּים'; וְשֶׁכָּל נְסִיעוֹתָנוּ יִהְיוּ עַל פִּי ה', כְּמוֹ הַנְּסִיעוֹת שֶׁל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר

יְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹקֵינוּ וְאַלְמֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּרְחַם עָלַי, וְתִהְיֶה עִמִּי תָמִיד, בְּשִׁבְתִּי בְּבֵיתִי, וּבְלִכְתִּי בַדֶּרֶךְ, בְּשִׁכְבִּי וּבְקוּמִי, בְּצֵאתִי וּבְבוֹאִי.

וְתוֹרְנֵי וְתַדְרִיכֵי בְּאֲמֶתֶךָ, וְתִלְמִדֵי תָמִיד בְּכַל־עֵת, אֵיךְ לְהַתְנַהֵג בְּעִנְיָנֵי הַנְּסִיעוֹת לְדַרְכִּים, אִם אֶסַּע וְאִם אֶחָדֶל, וְאֵיךְ לִסַּע, וּמִתִּי לִסַּע, וְלִהְיוֹן

וְלֵאִיזָה מְקוֹם וְעִיר לְנַסֵּעַ, וְכַמָּה אֶתְעַבֵּב בַּדֶּרֶכִּי, וְכָל פְּרָטֵי הַנְּסִיעוֹת לֵאִיזָה דֶּרֶךְ גְּדוֹל וְקָטָן אַרוּךְ וְקָצֵר, הַכֹּל תּוֹדִיעֵנִי וְתִלְמִדֵי בְּרַחֲמֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים, וְתוֹלִיכֵי בַּדֶּרֶךְ־הַיָּשָׁר תָּמִיד בְּכַל־עֵת.

"אֲדוֹן כָּל, גְּדֹל הָעֵצָה וְרַב הָעֲלִילָה, אֲשֶׁר עֵינֶיךָ פְּקָחוֹת עַל כָּל דַּרְכֵי בְנֵי־אָדָם", וַיּוֹדַע וּמִבֵּין מַה־שִּׁבוֹתֶם וְסוּדָם, יַעֲזֹרְנוּ רַחֲמֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים עָלַי, וְזִכְנֵי וְלִמְדֵי תָמִיד בְּכַל־עֵת, אֵיךְ לְהַתְנַהֵג בְּעִנְיָנֵי נְסִיעוֹת לְדַרְכִּים.

וְכַשֵּׁם שֶׁהֵייתָ עִם יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר, וְהָיוּ כָּל נְסִיעוֹתָם עַל פִּיךָ כְּרַצוֹנְךָ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "עַל פִּי ה' יִחַנו, וְעַל פִּי ה' יִסְעוּ", בֶּן תִּרְחַם עָלַי, וְתִהְיֶה תָמִיד עִמִּי. וְאֲנִי מוֹסֵר עַצְמִי עָלֶיךָ לְבַד בְּאֲמֶת עִם כָּל תְּנוּעוֹתַי תָּמִיד, עַל פִּיךָ אֶחָה בְּבֵיתִי, וְעַל פִּיךָ אֶסַּע.

וְתִשְׁמַר צֵאתִי וּבֹאִי לְחַיִּים טוֹבִים וְלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, וְתִרְחַם עָלַי תָּמִיד בְּכַל־עֵת שֶׁאֲנִי מְכַרַח לְנַסֵּעַ לֵאִיזָה דֶּרֶךְ עַל־פִּי רַצוֹנְךָ הַטוֹב, שֶׁתִּהְיֶה עִמִּי תָמִיד, וְתוֹלִיכֵי לְשָׁלוֹם, וְתַדְרִיכֵי לְשָׁלוֹם, וְתַגִּיעֵנִי לְמַחֲזוֹז חֲפָצֵי לְחַיִּים טוֹבִים וְלְשָׁלוֹם, וְתַצִּילֵנִי מִכָּף כָּל אוֹיֵב וְאוֹרֵב בַּדֶּרֶךְ, וְתִתְנַנֵּי לְחַן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעִינֵי כָּל רוֹאֵי, וְתִגְמַלְנֵי חֲסָדִים טוֹבִים תָּמִיד, וְתִשְׁיַבֵּנִי לְשָׁלוֹם לְבֵיתִי, שְׁלוֹם בְּגוּפִי וּבְנַפְשִׁי וּבְמִזְמוֹנֵי וּבַתּוֹרָתִי.

וְתִשְׁמַרְנֵי בְּרַחֲמֶיךָ, מִכָּל מַכְשׁוֹל חָטָא וְעוֹן, וּמִכָּל מִינֵי הַרְהוּרִים־רָעִים וּמַחְשְׁבוֹת־רָעוֹת, וּמִכָּל

הסתכלות רעים תמיד, ובפרט בעת הלוכי בדרך. ותצילני ותשמרני ברחמיך מפגנת דרכים לעולם, בגשמיות ורוחניות, בגוף ונפש ומזון.

☉ [ד] לקוטי תפלות ח"א ל ☉
(על-פי לקוטי מוה"ר"ן ח"א ל, מ' ישראל דספינא - לעיל אות כט)
"שטו העם ולקטו" (במדבר יא. ח)
"בשטותא" (זהר בשלח סב):
שנזפה להנצל מתאוות ממזון, ולהנצל מטרדת הפרנסה, ומלרדף אחרי העולם הזה

והגן בעדי, ושמרני והצילני מתאוותי ממזון, שלא יעלה על לבי שום חמדה ותאוה למזון כלל, ואזכה להיות "שונא בצע", לשנא את המזון בתכלית השנאה, ותצילני מטרדת הפרנסה, ומיניעת ורדיפת העולם הזה, ולא אבלב את דעתי ולא אטריד את מחשבתי בשום דבר מעסקי העולם הזה כלל.

רק כל מחשבותי וחקמתי ובינתי ודעתי ולבי ונפשי וגופי, יהיו תמיד חבוקים ודבוקים בך, ותאבים אליה, ומשתוקקים לרוממותך באמת ובאמונה שלמה, עד שאזכה לחכמה שלמה דקדשה, לחכמה התאה ו לחכמה עלאה, עד שאזכה להשיג תמיד השגת אלקותך באמת ובאמונה שלמה.

שאר התפלות בענין הזה - נמצאים ב'פרשת בשלח' על פרשת ה'מן'

☉ [ה] לקוטי תפלות ח"א ד ☉
(על-פי לקוטי מוה"ר"ן ח"א ד, 'אנכי ה' אלקיך')
"שאהו בחיקך כאשר ישא האמן את הינק"
(במדבר יא. יב)
שנזפה למנהיגי רועי ישראל, צדיקי אמת, שישאו אותנו "כאשר ישא האמן את הינק"

ועתה ה' אלקינו, איה חסדיך הראשונים, אשר מעולם היו בכל דור ודור צדיקי אמת רועי ישראל, אשר נשאו אותם בחיקם "כאשר ישא האמן את הינק", עד אשר הורו אותם דרכי השם, וקרבו אותם אליך.

ועתה, למה זנחת אותנו, והפית אותנו "מפה אשר לא כתובה בתורה, זו מיתת הצדיקים - אשר היא קשה מ'חרבן בית המקדש'". ו'למה תהיה עדת ה' פצאן אשר אין להם רועה". ואנן יתמי דיתמי, "עוללים לא ראו אור", מלכלכים בכל מיני שטותים, מלאים חטא ועון ופשע, מה נעשה ומה נפעל, ולהיכן נלך ונשוטט לבקש תרופה ותחבולה ועצה, לצאת מכסילות דעתנו ורע לבבנו וכעור מעשינו.

על-כן באתי לפניך ה' אלקי ואלקי אבותי, בלב נדפה ושפל רוח נשברה, שתחס ותרחם עלי, ועל כל חברתינו, ועל כל עמך בית ישראל, ותשלח לנו צדיקי אמת, שיהיה להם כח לתקן אותנו, להחזיר אותנו בתשובה שלמה, ולתקן נפשנו, ולכפר עונותינו.

☉ [ו] לקוטי תפלות ח"א יג ☉
(על-פי לקוטי מוה"ר"ן ח"א יג, 'אשרי העם השגחה')
"שאהו בחיקך כאשר ישא האמן את הינק"
(במדבר יא. יב)
שנזפה למנהיגי אמת - שישגיח עלינו וישא אותנו "כאשר ישא האמן את הינק"

אבי שבשמים, אב הרחמן, אב החסד, החומל באמת, ראה נא בענינו בעת הזאת, פי בצרה גדולה אנחנו,

☪ [ז] לקוטי תפלות ח"א יח ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ך ח"א יח, 'קרטליתא')

"ש'אהו בחיקך פ'אשר יש'א האמן את הינק"

(במדבר יא, יב)

שנזכה למנהיג-אמת - שינהיג אותנו

ברחמים, "פ'אשר יש'א האמן את הינק"

וְנִתְקִים בְּנו עֲכָשָׁיו: "וְהִיְתָה עֵת צָרָה לַיַּעֲקֹב, אֲשֶׁר כְּמוֹהוּ לֹא נִהְיְתָה". כִּי הִפִּיתָ אוֹתָנוּ "מִכָּה אֲשֶׁר לֹא כְּתוּבָה בַּתּוֹרָה, זֹו מִיַּתַּת הַצְּדִיקִים". אֲשֶׁר הָיוּ נוֹשָׁאִים אוֹתָנוּ "כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאוֹמֵן אֶת הַיּוֹנֵק", וְהָיוּ חָסִים עַל נַפְשׁוֹתֵינוּ, וְהָיוּ מִסְתַּכְּלִים תָּמִיד בְּכַל־עֵת עַל תְּקוּן נַפְשׁוֹתֵינוּ, לְחַדֵּשׁ נַפְשׁוֹתֵינוּ לְטוֹבָה, לְחַדֵּשׁ כַּנֶּשֶׁר יָמֵינוּ שֶׁעָבְרוּ בַּחֹשֶׁךְ.

וְעַתָּה, לְהִיכֵן נִפְנֶה, לְהִיכֵן נָנוּס, מֵאִין נִבְקֵשׁ עֵזֶר לָנוּ. רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, הַבִּיטָה בְּעַנְיָנוּ, כִּי רַבּוּ מִכְּאוֹבֵינוּ וְצָרוֹת לִבְבֵינוּ. וּבַעֲצֵם דוֹחֲקֵינוּ וְעַמְלֵינוּ וְחִלְשׁוֹתֵינוּ בְּעֵת הַזֹּאת, אָנוּ צְרִיכִים שֶׁתֵּתֵן לָנוּ מְנַהֵיג אִמְתִּי, שִׁישְׁנִיחַ עֲלֵינוּ בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה. "יָחֵס עַל דַּל וְאֲבִיוֹן וּנְפֹשׁוֹת אֲבִיוֹנִים יוֹשִׁיעַ". אֲשֶׁר יֵאָחַז בְּיַדֵּינוּ וְיַעֲלֶה אוֹתָנוּ וְיוֹצִיאֵנוּ מֵאֲפֶלְכָה לְאוֹרָה, וְיוֹרֶה לָנוּ "אֶת הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר נֵלֶךְ בָּהּ וְאֶת הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה".

וּבִכֵּן יֵהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְלֹא עֲלֵינוּ רַחֲמִים, וְאֵל תְּסַתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנּוּ. וְתִזְכֶּה אוֹתָנוּ בַּחֲסִדֶיךָ הַגְּדוֹלִים, לְגַלּוֹת לָנוּ וּלְהַרְאוֹת לָנוּ אֶת הַצְּדִיקֵי-אִמְתִּי שֶׁבְּדוֹר הַזֶּה, וְתִזְכֶּה אוֹתָנוּ לְהִתְקַרֵּב אֲלֵיהֶם. כִּי אִין לָנוּ עַל מִי לְהִשְׁעוֹן, כִּי אִם עֲלֶיךָ אֲבִינוּ שֶׁבִּשְׁמַיִם, וְעַל צְדִיקֶיךָ הָאִמְתִּיִּים, אֲשֶׁר עַל־יָדָם אֵתָה עוֹזֵר וְסוֹמֵךְ לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים.

אֲבִינוּ שֶׁבִּשְׁמַיִם הַמַּל עֲלֵינוּ, אֲבִינוּ שֶׁבִּשְׁמַיִם אֵל תְּסַתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנּוּ, מוֹשֵׁל בְּכָל מְלָךְ עַל כָּל הָאָרֶץ, שֶׁלַּח לָנוּ מְנַהֵיג וּמוֹשֵׁל אִמְתִּי דְקָדְשָׁה, שִׁיּוֹכַל לְהַנְהִיג אוֹתָנוּ בְּרַחֲמִים, "כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאוֹמֵן אֶת הַיּוֹנֵק", לְקַרְבָּנוּ לְעַבּוֹדָתְךָ בְּאִמְתִּי.

תָּן לָנוּ מְנַהֵיג אִמְתִּי כְּמוֹ מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עַל־יַד־הַשָּׁלוֹם, כִּי יִשְׂרָאֵל הָיוּ שְׂקוּעִים בְּמִצְרַיִם בְּמִ"ט שְׁעָרֵי טְמֵאָה, וְלֹא הָיָה אֲפֹשֶׁר שִׁיִּצְאוּ מִשָּׁם כִּי-אִם עַל־יַד־מֹשֶׁה רַבֵּנוּ. וְחִמְלַת עֲלֵיהֶם, וְגִזְרַת עַל מֹשֶׁה שִׁיִּלְכֶךָ מֹשֶׁה וַיִּגְאַלֵּם, אֲהִי-עַל־פִּי שֶׁמֹּשֶׁה רַבֵּנוּ מִגְדֵּל עֲגוֹתֵנוּתוֹ הִזָּה מִסְתִּיר פָּנָיו, וְלֹא רָצָה לְקַבֵּל הַמְּשָׁלָה וְהַמְּנַהִיגוֹת. אֲבָל אֵתָה חִמְלַת עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וְגִזְרַת שִׁיִּלְכֶךָ בְּעַל פְּרוּחוֹ, וְהִיִּית עִמּוֹ תָּמִיד עַד שִׁזְכָּה לְגִאֲלָם.

וְהִנֵּה עֲכָשָׁיו בְּעוֹזְנוֹתֵינוּ, אָנוּ שְׂקוּעִים בְּגַלּוֹת יוֹתֵר מִגַּלּוֹת־מִצְרַיִם, וְאֵתָה יוֹדֵעַ שְׂאִין מִי שִׁיּוֹכַל לְעִזֵּר אוֹתָנוּ, כִּי אִם מְנַהֵיג אִמְתִּי שִׁיְהִיָּה בְּבַחֲיִנַת מֹשֶׁה-רַבֵּנוּ עַל־יַד־הַשָּׁלוֹם.

עַל־כֵּן רַחֵם עֲלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֵךְ, וְשִׁבּוֹר וְהַפֵּר כַּעֲסָךְ מֵעֲלֵינוּ, וְשִׁלַּח רַחֲמָנוֹת בְּלֵב הַמְּנַהִיג־הָאִמְתִּי, שִׁיְחַמֵּל עֲלֵינוּ, וְיָשִׁיב פָּנָיו אֵלֵינוּ, וְיִקַּבֵּל הַמְּנַהִיגוֹת וְהַמְּשָׁלָה, וְיִנְהִיג אוֹתָנוּ בְּרַחֲמָיו, וְיִקְרַבֵּנוּ לְעַבּוֹדָתְךָ בְּאִמְתִּי.

☪ [ח] לקוטי תפלות ח"א פא ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א עט, 'בטח בה')

"ש'אהו בחיקך כ'אשר יש'א האמן את הינק"

(במדבר יא, יב)

שנזכה למנהיג רועה נאמן, כמו משה רבנו עליו השלום - ש'יש'א אותנו "כ'אשר יש'א האמן את הינק"

וזכני להתקרב לצדיקים אמתיים, ולתמימים וישרים בלבותם באמת. ותן לנו ברחמיך, מנהיג רועה נאמן, כמו משה רבנו עליו השלום רע'א מהימנא, אשר יש'א אותנו "כ'אשר יש'א האמן את הינק", עד אשר יביאנו לתוך הקדשה והתשובה באמת. ותמהר ותחיש לגא'לנו, ותביא לנו את משיח צדקנו.

☪ [ט] לקוטי תפלות ח"א סא ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א סא, 'חדי רבי שמעון' - לעיל אות לה)

"ותנח עליהם הרוח והמה בנתנים"

(במדבר יא, כו)

שנזכה שיהיו נסמכים מנהיגים ורבנים הגונים, ועל-ידיה יתחזק כתב-ידינו

ונזכה, שיהיו נסמכים בעולם מנהיגים ורבנים הגונים הראוים לסומכם, ועל-ידיה יתחזק כתב-ידינו, ולא יצטרכו עמך ישראל ללמד כתב ולשון אחר, כי אם כתב ישראל לבד, כתב הקדוש והנורא, אותיות קדושות, אותיות מהכימות, המשרשים בתמונות אותיות תורתך הקדושה, אשר בהם בראת כל העולמות כלם ברצונך הטוב בהכמתך הגדולה.

זכנו ברחמיך ועזרנו, שנזכה להמשיך הארת השכל בהידים, ויקבלו ידי הפתיבה, הארת סוד החכמה - מידי הסמיכה, ויהיה כל התקף לכתב-יד ישראל, וכל המשפטים והעסקים, יהיו

נעשים על-ידי כתב ישראל לבד, ויתחזק ביותר כתב ישראל, עד אשר אפלו כל משפטם והנהגתם יהיה על-ידי כתב ישראל, ונזכה "לעשות בהם משפט פתוב".

☪ [י] לקוטי תפלות ח"ב א ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב א, 'תקעו קמ'לה' - לעיל אות לז)

"אלדד ומידד מתנבאים במחנה - אדוני משה נלאם"

(במדבר יא, כז-כח)

"הטל עליהם צרכי-צבור, והם כלים מאליהם" (רש"י: סנהדרין יז.)

שנזכה להציל מ'התמנות' ו'צרכי-צבור'

ותשמרנו ותצילנו מ'התמנות', שלא יהיה לנו שום תאוה והמדה לשום 'התמנות' כלל, לא 'התמנות גדולה', ולא 'התמנות קטנה', ולא תטיל עלינו 'צרכי-צבור' כלל. רק נזכה לעבדך באמת ביראה ואהבה, בתמימות גדולה ובפשיטות, למענך ולשמך לבד, בלי שום פניות ומחשבות זרות כלל. ונברח מן ה'פבוד' ו'ההתמנות' בתכלית, ונתרחק מ'התמנות' עד קצה האחרון באמת לאמתו.

☪ [יא] לקוטי תפלות ח"א ד ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א ד, 'אנכי ה' אלקיך' - לעיל אות לח)

"והאיש משה ענו מאד, מפל האדם"

אשר על פני האדמה" (במדבר יב, ג)

שנזכה להתנדות 'דווי-דברים' לפני הצדיק-האמת, שהוא עניו מאד מפל האדם אשר על פני האדמה" - ועל-ידיה תכפר לנו עוונותינו

אוי, אוי, אוי, אויה על נפשי, "נעותי משמוע נבהלתי מראות", והסבלתי הרבה מאד. ועל-ידי מעשי הרעים ופשעי המרבים, פגמתי בתורתך הקדושה והטהורה והתמימה, וקלקלתי והפכתי צרופי אותיות התורה

הקדושים, והכנסתי אותם במקומות אשר לא נתן להזכר.

והצרופים ההם אשר הפכתי "דברי אלקים חיים", נחקקו על עצמותי. ועל-ידייזה נתתי חסוֹשֶׁלֹם פה להעפוי"ם, ונתתי להם ממשלה, והארכתי את הגלות על-ידי עונותי המרבים. ועתה "מה יש לי עוד צדקה ולזעזוק עוד אל המלך".

אבל אה-על-פייכן, עדין לא אבדה תקותי ותוחלתי מה, "כי הפץ הסד הוא". כי אתה רוצה בתשובת רשעים, ואין אתה הפץ במיתתם.

וברחמיך הרבים למדתנו: "להתודות לפניך על כל חטאתינו ועונותינו ופשעינו". והורית לנו על-ידי חכמיך הקדושים אשר בארץ המה: "להתודות ודוידברים לפני התלמיד-חכם והצדיק-האמת שבדור". למען על-ידייזה תכפר לנו על כל עונותינו ופשעינו, כמו שכתוב: "חמת מלך מלאכי מות ואיש חכם יכפרנה", וכמו שכתוב: "ועובר על פשע לשארית" - "למי שמשים עצמו כשיריים" - שהוא הצדיק-האמת החכם שבדור, שהוא "עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה".

ועל-ידייזה הוא יכול להעלות ודוי דברנו לפניך, ולכפר כל עונותינו, ולהוציא כל הצרופים רעים שנחקקו על עצמותינו על-ידי עונותינו, ולהפך כל הצרופים רעים מרע לטוב, שיהיו נעשים מהם צרופים קדושים בבתחילה, על-ידי ודוי דברנו לפניו.

ואז יתחברו ויתרפאו שברי עצמותינו, וישובו כל אחד למקומם בשלום, ועל ידי זה נזכה להכלל בך ה' אלקינו באורך האינסוף.

על-כן באתי לפניך ה' אלקי ואלקי אבותי, בלב נדפה ושפל רוח נשברה, שתחם ותרחם עלי, ועל כל חברתינו, ועל כל עמך בית ישראל. ותשלה לנו צדיקי-אמת, שיהיה להם פה לתקן אותנו, להחזיר אותנו בתשובה-שלמה, ולתקן נפשנו, ולכפר עונותינו.

☉ [יב] לקוטי-תפלות ח"א צט ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קלה, 'פי אקח מועד' - לעיל אות מב)

"והאיש משה ענו מאד, מכל האדם

אשר על פני האדמה" (במדבר יב, ג)

שנזכה להענוה של משה רבנו עליו-השלום

ואזכה לתכלית הענוה בשלמות ברצונך הטוב. ותמשיך עלי ועל כל ישראל תמיד, קדשת משה רבנו עליו-השלום, שזכה למ"ט שערי בינה, ועל-ידייזה זכה לענוה באמת, כמו שכתוב: "והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה".

☉ [יג] לקוטי-תפלות ח"ב כ ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב כב, 'פענין ההכנעה' - לעיל אות מז)

"והאיש משה ענו מאד, מכל האדם

אשר על פני האדמה" (במדבר יב, ג)

שנזכה לענוה אמתית של משה רבנו עליו-השלום

"רם ונשא שוכן עד וקדוש שמו מרום וקדוש תשכן, ואת דכא ושפל רוח להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדפאים". זפני ברחמיך הרבים,

לְהַפִּיק דְרָכֵי הָעֲנוּהַ הָאֲמִתִּית בְּאֵמֶת
 לְאֵמֶתוֹ כִּרְצוֹנָךְ הַטּוֹב, "כִּי בַעַר אֲנֹכִי
 מֵאִישׁ וְלֹא בִּינַת אָדָם לִי", וְאִין אֶתִּי יוֹדַע
 עַד מָה, שׁוֹם דְרָךְ מִדְרָכֵי הָעֲנוּהַ
 הָאֲמִתִּית.

כִּי כָּבֵד גְּלִיתָ לָנוּ רְצוֹנָךְ הַקְּדוֹשׁ: שְׂאִין
 רְצוֹנָךְ שִׁיחִיהַ הָאָדָם בְּמַחֲוִין־
 דְּקִטְטָנוֹת, וְצָרִיכִין לְהַכְרִיחַ אֶת־עַצְמוֹ
 בְּכָל הַפְּחוֹת, בְּכָל הָעֲבוּדוֹת, וּבְפִרְט
 בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה, לְצֵאת מִמַּחֲוִין־דְּקִטְטָנוֹת
 לְמַחֲוִין־דְּגְדָלוֹת.

וְגַם כָּבֵד גְּלִיתָ לָנוּ גְּדֹל בְּזוּי הַגְּדָלוֹת,
 שֶׁהוּא שָׁנוּא בְּעֵינֶיךָ מְאֹד, כִּי
 הַגְּדָלוֹת וְהַגְּבָהוֹת הוּא "תּוֹעֵבַת ה' אֲשֶׁר
 שָׁנְאוּ", כְּמוֹ שִׁפְתוֹב: "תּוֹעֵבַת ה' כָּל גְּבַה־
 לֵב". וְנִחְשָׁב כְּעוֹבֵד עֲבוּד־הִזָּרָה
 וּכְאֲשֶׁרָה.

וְעַתָּה לְמִדְנֵי וְהוֹרְנֵי, אִיךְ יִזְכֶּה בַּעַר
 וְנַעַר וְחֹסְר־דָּעָה כְּמוֹנֵי, לִידַע
 דְרָךְ־הָאֵמֶת בְּזֶה, אִיךְ לְהַתְנַהֵג בְּזֶה, בְּאִפֹּן
 שְׂאִזְכֶּה לְהַתְּפַלֵּל בְּכוֹנֵת־הַלֵּב, בְּשִׂמְחָה,
 בְּמַחֲוִין־דְּגְדָלוֹת, שִׁיגְבַּה לְבִי בְּדְרָכֵי ה',
 וְאֶהְיֶה־עִל־פִּי־כֵן לֹא יִהְיֶה בְּלִבִּי שׁוֹם צַד
 גְּאוֹת וְגְדָלוֹת וּפְנִיּוֹת, רַק אִזְכֶּה לְעֲנוּהַ
 אֲמִתִּית כִּרְצוֹנָךְ הַטּוֹב, לְעֲנוּהַ שֶׁל מֹשֶׁה
 רַבֵּנוּ עָלְיוֹ־הַשְּׁלוֹם, שֶׁהִיָּה "עָנּוּ מְאֹד
 מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עִל־פְּנֵי הָאָדָמָה".

אָבִי שְׁבַשְׁמִים, יוֹדַע מַחְשְׁבוֹת, יוֹדַע
 כָּל הַתְּעַלּוֹמוֹת, אֶתָּה לְבַד יוֹדַע
 כְּמָה יִשׁוּעָה וְרַחֲמִים אֲנִי צָרִיךְ לְזָכוֹת
 לְכָל זֶה, כִּי אֲנִי רַחוּק מֵעֲנוּהַ אֲמִתִּית
 בְּתַכְלִית הַרְחוּק, כִּי "עֲנוּהַ גְּדוֹלָה
 מִכָּלִם". וּבַעֲצֵם רַחוּקִי מִמֶּךָ, גַּם לְפָרֵשׁ

שִׁיחִתִּי לְפָנֶיךָ הֵיטֵב בְּעֵינֶיךָ זֶה, נִמְנַע
 מִמֶּנִּי מְאֹד.

אִיךְ אֶהְיֶה־עִל־פִּי־כֵן, מִמֶּךָ "לֹא יִפְלֹא כָּל
 דְּבָר", כְּמוֹ שִׁפְתוֹב: "הִיפְלֹא מִה'
 דְּבָר". הֵן "כָּל תּוֹכֵל וְלֹא יִבְצֹר מִמֶּךָ
 מִזְמָה". וְאֶתָּה יִכוֹל לְזָכוֹת גַּם אוֹתִי
 לְעֲנוּהַ אֲמִתִּית.

וְתוֹרְנֵי וְתִדְרִיכֵנִי בְּאֵמֶתְךָ, וְתִלְמִדְנִי,
 אִיךְ לְהַתְנַהֵג עִם כָּל בָּאֵי
 עוֹלָם, בְּאִפֹּן שְׂאִזְכֶּה לְהִיּוֹת קָטָן בְּעֵינֵי
 מִכָּלִם, וְלִידַע שְׁפָלוּתִי בְּאֵמֶת, וְאֶהְיֶה־עִל־
 פִּי־כֵן אֶהְיֶה עִז וְחֶזֶק לְבָבִי לְהַתְּבַטֵּל נֶגֶד
 שׁוֹם מוֹנַע וּמְבַלְבֵּל וּמַחְלִישׁ דַּעַת.

זְכַנִּי לְהַמְשִׁיךְ עָלַי קִדְשַׁת הָעֲנוּהַ
 הָאֲמִתִּית שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלְיוֹ־
 הַשְּׁלוֹם, שֶׁהִיָּה "עָנּוּ מְאֹד מִכָּל הָאָדָם
 אֲשֶׁר עִל פְּנֵי הָאָדָמָה".

וְשִׁמְרֵנִי וְהַצִּילֵנִי מֵעֲנוּהַ וְהַכְּנַעַה
 שְׂאִינָה כִּרְצוֹנָךְ. הֲנִי מֵאֶתְךָ
 דָּעָה בִּינָה וְהַשְּׁכַל, לְבַל אֲטַעָה אֶת עַצְמִי
 כָּלִל בְּעֵינֶיךָ ה' הַכְּנַעַה' שְׁטוּעִים בְּזֶה
 הָעוֹלָם הַרְבֵּה. לְמִדְנֵי דְרָךְ־הָאֵמֶת
 לְאֵמֶתוֹ, שְׂאִזְכֶּה לְכוֹן בְּזֶה וּבְכָל דְּבָר,
 רְצוֹנָךְ הַטּוֹב בְּאֵמֶת.

זְכַנִּי לְהַתְּפַלֵּל וְלַעֲבֹד אוֹתְךָ תָּמִיד
 בְּאֵמֶת בְּמַחֲוִין־דְּגְדָלוֹת בְּכָל־עַתָּה,
 בְּמַחֲוִין גְּדוֹלִים אֲמִתִּים דְּקִדְשָׁה, שֶׁהֵם
 עֶקֶר תַּכְלִית הָעֲנוּהַ הָאֲמִתִּית, כִּי
 "בְּמָקוֹם גְּדָלוֹתוֹ, שֶׁם אֶתָּה מוֹצֵא
 עֲנוּתָנוֹתוֹ".

☪ [יד] תפלות־תחנונים ח"א כ ☪

(על־פי לקוטי־מוה"ר ח"א קמו, 'עזות־דקדשה' - לעיל אות מג)

"והאיש משה ענו מאד, מכל האדם

אשר על פני האדמה" (במדבר יב, ג)

שנזכה לפלס דרכנו ולדעת איך להתנהג

בענין 'עזות דקדשה' ו'ענוה אמתית'

השלום, שכתב על עצמו: "והאיש משה ענו מאד". וכן רב יוסף אמר: "לא תתני ענוה דאיפא אנא". ובזכותם אזכה גם־כן לכון האמת, איך להתנהג במדת הענוה.

☪ [טו] תפלות־תחנונים ח"א לג ☪

(על־פי לקוטי־מוה"ר ח"א קצו, 'לשון־הרע פוגם ענוות' - לעיל אות מד)

"ותדבר מרים ואהרן במשה וגו'. והאיש משה ענו

מאד, מכל האדם אשר על פני האדמה" (במדבר יב, א-ג)

שנזכה להנצל מעוון 'לשון־הרע' - ושה'צדיקי־אמת' יהיו כל־כך

גדולים וחזקים ושלמים במדת הענוה, ש'פגם לשון־הרע' לא

יזיק לענוותנותם - כמו 'משה רבנו' שלא הזיק לו בשדברו עליו

'לשון־הרע' - ו'שנזכה גם־כן להיות ענוים באמת

"שיתה ה' שמרה לפי, נצרה על דל שפתיו". רבונו של עולם, שמרני מעוון לשון־הרע, ואפלו מאבק לשון־הרע.

כי אתה הודעתנו גדל חמר העוון הזה של לשון־הרע: "ששקול כנגד עבודה־זרה, וגלוי־עריות, ושפיכות־דמים". וגם הודעת לנו: "שעל־ידי פגם לשון־הרע שיש בעולם, הינו שהעולם מדברים לשון־הרע - על־ידי־זה נפגם ה'ענוה', ואי אפשר להצדיקים להיות ענוים בשלמות" - הינו שתהיה הענוה עם שכל וחכמה אמתית, שלא תהיה בבחינת 'ענוה פסולה' וכו'.

על־כן חוס וחמל נא עלינו, וזכנו מעתה על־כל־פנים, שלא נכשל באיזה פגם של עוון לשון־הרע לעולם.

ותעזר לצדיקי־אמת, ותתן להם כח גדול וחכמה גדולה, עד שיהיו כל־כך גדולים וחזקים ושלמים במדת הענוה, עד שאפלו הפגם של לשון־הרע

"ה' עז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום". "אל ישראל הוא נתן עז ותעצמות לעם ברוך אלקים".

רבונו של עולם, זפני לעזות־דקדשה, ואזכה לקים מה שאמרו רבותינו־זכרונם־לברכה: "הוי עז כנמר" - שיהיה לי 'עזות־דקדשה' - לעמד כנגד העזי־פנים שבדור, ונגד כל הקמים עלי ורוצים למנע אותי מעבודת־השם חס־ושלום.

ועזרני לפלס דרכי, ואדע ואכון האמת לאמתו בענין זה, להזהר מאד מאד לבלי להפשל חס־ושלום בעזות דסטרא־אחרא, כי היא מדה רעה ומגנה מאד. ואה־על־פייכן אתגבר ואתחזק בכל־פעם בעזות גדול דקדשה.

וזפני לכון הדרך הישר והאמת במדת הענוה, שאזכה להיות שפל וענו מאד מאד בפני כל אדם, ואה־על־פייכן לא אהיה שפל ונבזה בעיני עצמי לגמרי עד שאפל בדעתי ואתביש מפני המלעיגים והקמים עלי למנע אותי ולבטלני ממקצת עבודתי את ה'. רק אדרבא, אתגבר בעזות גדול דקדשה נגדם, לבלי להסתפל עליהם, ולא אשמע בקולם כלל.

ותמשיך עלי הארה אמתית, מהענוה של משה רבנו עליו־

שבעולם - לא יזיק להם למדת ענותנותם. ויזכו למדת הענוה של משה רבנו עליו השלום, שאף-על-פי שדברו עליו לשון-הרע גדולי-הדור, והיה פגם לשון-הרע בעולם - אף-על-פי-כן "והאיש משה ענו מאד" וכו'.

ותעזר לנו גם-כן ולכל ישראל, שנזכה להיות ענוים באמת, ותצילנו מכל מיני ענוה פסולה, ושלא להראות עצמנו בכפיפת הראש בדרך שטות כאלו אנחנו ענוים, רק נזכה להיות ענוים באמת, בהכמה ושכל ודעת אמתי. ויקים בנו מקרא שכתוב: "עקב ענוה יראת ה' עשר וכבוד וחיים", ונאמר: "יראת ה' מוסר חכמה ולפני כבוד ענוה".

☪ [טז] לקוטי-תפלות ח"א קלה ☪
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ריב, 'מקצאת-כף' - לעיל אות נג)
"ותמנת ה' יביט" (במדבר יב, ח)
שנזכה להביט בתמונת ה', שהוא אותיות התפלה וכו'
- על-ידי שנזכה ל'המקצאת-כפים' בשעת התפלה

יחיד קדמון, אשר אתה סתום ונעלם מכל העולמות, כי "לית מחשבה תפיסא בך בכל, אך ברחמך הרבים חמלת עלינו, ונתת לנו רשות לדמות ולכנות אותך, על-ידי שמות וכנויים ותארים אשר גלו לנו נביאיך הקדושים, אשר על-ידי-זה אנו זוכים להמשיך שכינת כבודך עלינו.

על-כן רחם עלינו ברחמך הרבים, ועזרנו והושיענו, שנזכה מעתה להתעורר ולהתחזק באמת, להתפלל תפלתנו בכונה גדולה באמת,

שנטה אזנינו היטב לכל הדבורים הקדושים והנוראים שאנו מוציאים מפינו בכל סדר התפלה, בברכת-השחר, ובסדר הקרבנות, ובפסוקי-דזמרה, ובקריאת-שמע וברכותיה, ובתפלת שמונה-עשרה, ובתחנונים שלאחריה, ובקדשה-דסדרא, ושיר-שלי"ם, ובכל פרטי התפלה.

אשר כל דבור ודבור של השבחים ותארים שאנו מדמין ומכנים אותך בהם, כלם הם תמונת ה'.

זכנו להתפלל ולסדר שבחים לפניך, בכונה גדולה, בהתעוררות גדול מעמקא דלבא באמת, עד שנזכה למחיות-כפים בשעת התפלה, בהתלהבות גדול, ובשמחה רבה, ובחשק נמרץ באמת. עד שנזכה על-ידי-זה להביט בתמונת ה'. ויקים בנו בכל אחד ואחד: "ותמונת ה' יביט".

רחם עלינו למען שמך, וזכנו לתפלה בכונת-הלב, בהתלהבות גדול באמת, עד שיתעוררו ידינו להמקצאת כף אל כף בשעת התפלה, באפן שנזכה להביט בתמונת ה', ולהכיר אותך באמת, אשר רק בשביל זה נוצרנו, כדי לדעת ולהכיר אותך באמת.

הלימוד והתפלה בגליון הזה
יהא לטובת ולעילוי נשמת איש צדיק תמים
הרה"ג מוהר"ר אהרן גרשון מנחם
ב"ר אפרים שמואל זצ"ל
נלב"ע ח' אלול תשע"ח לפ"ק - תנצב"ה